

**SMRT I REINKARNACIJA:
PUTOVANJE VJEČNOSTI**

SRI CHINMOY

Zagreb 2004.

Naslov izvornika:
Sri Chinmoy
DEATH AND REINCARNATION

© Copyright Sri Chinmoy 1974

Prijevod i lektura: Anita Bušić

SADRŽAJ

KRALJEVSTVO SMRTI	1
JE LI SMRT KRAJ?.....	32
PRIČA ONOSTRANOG	38
SMRT I ŽIVOT: DVA NERAZDVOJNA BRATA	46
ŽIVOT NAKON SMRTI: VIŠI I NIŽI SVJETOVI	52
REINKARNACIJA: VELIKO HODOČAŠĆE	68
O Sri Chinmoyu	Error! Bookmark not defined.

PREDGOVOR

U ovoj poprilično neobičnoj knjizi, indijski duhovni Učitelj Sri Chinmoy odgovara na mnoštvo pitanja o smrti, životu nakon smrti i reinkarnaciji. Kao Bogospoznati Učitelj koji je postigao svjesno jedinstvo sa Svevišnjim, Sri Chinmoy ima slobodan pristup različitim razinama svijesti, te je tijekom svojih meditacija mnogo puta prošao svijetom smrti i izvan njegovih granica. Ova knjiga predstavlja jednu od rijetkih istinskih i autoritativnih prikaza ovog područja.

Ovoj knjizi nije namjena pobuditi čitateljevu znatiželju, već prije svega teži iskrenim duhovnim tragateljima pružiti veće razumijevanje mnogih Božjih unutarnjih svjetova. Pitanja u ovoj knjizi izabrana su iz mnogo tisuća pitanja koja su prijašnjih godina bila postavljana Sri Chinmoyu tijekom njegovih brojnih javnih meditacija i predavanja na sveučilištima.

KRALJEVSTVO SMRTI

**PITANJE: Zašto je smrt neophodna?
Zašto duša ne može nastaviti napredovati
i evoluirati u istom tijelu?**

ODGOVOR: Smrt je zasada potrebna. Smrt nam je neophodna. Ne možemo odjednom ništa činiti dulje vrijeme. Igramo se četrdesetpet minuta ili sat, a onda postanemo umorni i moramo se odmoriti. Isto je i s našom težnjom. Pretpostavimo da živimo na zemlji šezdeset ili sedamdeset godina. Od šezdeset ili sedamdeset godina mi možda meditiramo dvadeset dana ili trideset dana, a čak i tada svega nekoliko sati. Obično ljudsko biće ne može odjedanput težiti u svojoj meditaciji četiri sata, dva sata ili čak jedan sat. Kako onda može imati težnju, stvarnost ili svijest koja bi ga odjednom odvela vječnoj Istini ili neumirućoj Svijesti?

Smrt nam zasada na izvjestan način pomaže; omogućava nam odmoriti se. Tada kad se vratimo, vraćamo se s novom nadom, novom svjetlošću, novom težnjom. Ali, da smo imali svjesnu težnju, uzdižući plamen što svo vrijeme gori u nama, tada bismo vidjeli da se tjelesna smrt može lako svladati. Međutim, ovog trenutka nemamo tu sposobnost, slabi smo. No, duhovni Učitelji tj. oslobođene duše imaju vlast nad smrću, ali napuštaju tijelo onda kada to Božansko od njih zatraži.

Obični čovjek, koji je nosio teret cijele obitelji dvadeset, trideset ili četrdeset godina reći će: "Umoran sam. Sad mi treba odmora." Za njega smrt uistinu ima značenje. Duša odlazi u oblast duša i uživa u kratkom odmoru. Ali za božanskog ratnika, tragaoca za Krajnjom Istinom, smrt nema nikakvog značaja. On želi da mu napredak bude stalan, neprekidan. Stoga će pokušati živjeti u stalnoj težnji, vječnoj težnji. I tom vječnom težnjom pokušat će nadvladati smrt tako da može biti vječno vanjsko očitovanje Božanskog u sebi.

PITANJE: Je li moguće da čovjek za života nauči što je smrt time što, zapravo, uđe u smrt?

ODGOVOR: Što je smrt zapravo može se saznati kad se uđe u najvišu razinu meditacije. Stotinama sam puta iskusio što je smrt. Također sam u meditaciji, kada bih morao pomoći svojim učenicima, otišao s one strane smrti. U transu čovjek ode u mnoge svjetove, mnoge ravni, mnoge oblasti izvan područja i granica smrti.

Ponekad možemo uistinu slijediti dušu dok duša napušta tijelo te tada dobivamo potpuno iskustvo smrti dok smo još u tijelu. Prvi sam put imao takvu vrst iskustva s jednom od svojih sestara koja je umrla kad sam imao 18 godina. Posjedovao sam tu moć, pa sam slijedio dušu svoje sestre u svijetu smrti otprilike tri sata. Ono što se događa je da osjećate da ste zapravo umrli. Vaše tijelo za vas ne postoji; samo letite svojom sviješću, letite poput sokola. Kad imate tu moć, možete imati pravo iskustvo smrti u ovom svijetu. Tijekom svoje meditacije također možete lako otići. Možete svoje tijelo održavati u svijetu života, a svjetlost svoje svijesti u svijetu smrti.

PITANJE: Guru, možeš li nam objasniti duhovno značenje ovog postupka ili potrebu za njim?

ODGOVOR: Nema potrebe za njim, ali ako to netko želi naučiti u ovom svijetu, može to lako učiniti. Te nam stvari neće ni mrvicu pomoći u

našoj spoznaji Boga, ali ako imamo vremena, ako imamo strpljenja, ako imamo želju, tada u tome nema ničeg lošeg. To je poput putovanja cestom, možemo ići direktno Cilju ili, ako želimo, možemo razgledavati naokolo i promatrati krajolik, ili možemo uzeti nešto voća s drveća te dok jedemo voće nastaviti prema Cilju. Svatko će u duhovnom životu imati barem jednom iskustvo smrti prije svoje Samospoznaje.

PITANJE: Je li smrt bolna?

ODGOVOR: Zavisi od pojedinca. Ako se pojedinac nije molio i meditirao i nije slijedio duhovni život, tada mu je stvarno bolno rasti se s ovim životom, jer se ne želi predati Božjoj Volji. Prije svega, on nema saznanja niti osjećaja što je Božja Volja. Također, ne osjeća Božju svjesnu Zaštitu, Vodstvo ni Skrb, te se stoga osjeća potpuno izgubljen. U ovom je svijetu sve neizvjesno. Ukoliko nema težnje, postoji velik strah, jer obični ljudi osjećaju da je smrt nešto potpuno nepoznato. Ne znaju kamo idu. Ali tragaoci znaju da idu Svevišnjem, u boravište Gospodnje. Premda to privremeno ne znaju, ali ta je svijest, ta ravan, Kraljevstvo mira i odmora koje pripada Svevišnjem, njihovom Vječnom Ocu. Stoga se oni ne boje.

A sad, naravno, postoji i fizička bol. Ako netko pati od neke bolesti i ne može je odbaciti u nešto više ili dublje, njegovi će zadnji dani čak i u vrijeme smrti do zadnjeg trenutka, biti iznimno bolni. Čak će i zadnji trenutak biti vrlo bolan jer će mu biće smrti doći u vrlo razornom obliku. Sila smrti, biće smrti pojavljuje se pred svakim pojedincem u drukčijem obliku ovisno o postignuću i spoznaji njegove duše na zemlji.

Obični ljudi koji ne teže, ljudi koji se potpuno valjaju u užicima neznanja, osjećat će smrt kao stravično, nemilosrdno biće, mračni i užasni lik. Ponekad sila smrti ima mnoštvo potčinjenih što dolaze pred umirućom osobom, te ljudi vrlo često vide tigrove ili nezamislivo golema bića, pa se prestraše. Ali iskreni tragaoci vide svog duhovnog Učitelja ili blistavo biće poput anđela koje ih odvozi u kočiji. Ti su tragaoci naporno radili mnogo godina na zemlji i sada im Majka Zemlja želi svjesno ponuditi svoju blagosiljajuću i božansku zahvalnost. Njihov ih Unutarnji Pilot ili Guru vodi i oni pravo pred sobom vide dobrostivu Božju Ruku kako ih nosi u Svom Zlatnom Brodu na drugu obalu. Neki ljudi u trenutku svoje smrti vide svoje davno preminule rođake. Njihovi im najdraži dođu, netko tko zna put i vodi ih u novi svijet.

Kad nas uhvate okovi neznanja, u trenutku tjelesne smrti bit će boli i unutar i izvan nas. Ova bol dolazi od neznanja iz ljudsko uma i ljudskog tijela koje nas spriječava ući u kraljevstvo smrti pa onda svjesno i namjerno otići s onu stranu smrti. Ali ako je veo smrti otklonjen, tada ne može biti nikakve boli, bilo u smrti bilo u atmosferi svijeta. Uspijemo li doći do korijena naše patnje i boli koje je neznanje, te ako uspijemo preobraziti neznanje Svjetlošću naše duše, tada će smrt biti poput prolaza što nas vodi prema drugoj obali. Ta je druga obala Vječna Svjetlost koja nas vodi, štiti, stvara i oblikuje kroz vječnost.

PITANJE: Zašto su toliki ljudi prije umiranja dugo u bolovima?

ODGOVOR: Mnogi bolesnici žele umrijeti jer je njihova bol nepodnošljiva. Žele se osloboditi svoje patnje. Ali zašto se još uvijek zadržavaju i pate? Jer pročišćenje njihove prirode nije dovršeno. Kroz pročišćenje ulazimo u viši život i više-ispunjavajuću božanstvenost. Ovdje vlada zakon karme. U našoj prošloj seriji života, mnoge smo stvari pogrešno učinili. Upravo kroz to tjelesno mučenje bivamo pročišćeni. Ovo je iskustvo neophodno, jer kroz njega nova mudrost sviće u svijesti te osobe. Ali ako netko teško pati, ne bismo trebali razmišljati o

njegovim prošlim djelima, odnosno, da je živio lošim životom i imao loš karakter te da zato sada pati. Ne, postanimo jedno s iskustvom kroz koje ta osoba prolazi. Kada smo jedno s tim iskustvom, dobivamo istinsko zadovoljstvo u našem ljudskom postojanju.

A opet, moram reći da zakon karme nije jednostavan. On je vrlo, vrlo složen. Neke su duše vrlo čiste i duhovne, ali svejedno pate kada umiru. Je li to zbog njihove prošle loše karme? Ne, to je zbog toga što se one poistovjećuju sa čovječanstvom i žele za sebe iskusiti najgoru vrst patnje. Većina je duhovnih Učitelja imala vrlo bolnu smrt. Zašto? Mogli su svoja tijela napustiti prema svojoj miloj volji, ali to nisu učinili. Umjesto toga, navukli su na sebe rak i druge ozbiljne bolesti i tek su nakon mnogo patnje umrli. U njihovom slučaju, ono što su oni učinili je da su ušli u patnju čovječanstva i pokušali osjetiti kako čovječanstvo pati. Sve dok ne uđemo u patnju čovječanstva, sve je samo teorija; ništa nije praktično. Ali ako obični ljudi pate, vidimo da je u pitanju zakon karme, da je to kotač karme koji djeluje.

Pa ipak, ako netko iznenada umre od srčane mane, to ne znači nužno da je on bio vrlo duhovan ili religiozan. Ne, Bog je htio imati takvu vrst iskustva u to određeno vrijeme kroz njega, a

možda i kroz njegove voljene. Ovdje nije u pitanju dobro ili loše, božansko ili nebožansko, već kakvu vrst iskustva Bog želi imati u toj određenoj osobi. Na koncu konca, sve što vidimo ili imamo jest Božje iskustvo.

PITANJE: Može li duhovna osoba koja umire bolnom smrću, preobraziti meditacijom svoju bol u radost?

ODGOVOR: Ako je netko iskren tragalac, tada čak i dok umire, velika će radost doći. Iako fizičko može patiti, ushićenje duše izbit će naprijed i omogućiti svjesno meditiranje. Ponekad, kada netko svjesno uđe u bol, tada njegova vlastita unutarnja hrabrost u samoj boli biva preobražena u radost.

Može se svjesno ući u bol čak i tijekom ozbiljne operacije. Kad sam bio mladić, star 18 ili 19 godina, učinio sam to tijekom ozbiljne operacije. Dok me je liječnik operirao svjesno sam ušao u bol i osjetio pravu radost. Smiješio sam se liječniku, a on to jednostavno nije mogao shvatiti. Ovo svatko može iskusiti.

PITANJE: U jednoj od meditacija iz tvog dnevnika, spomenuo si da je smrt prepreka.

Uvijek sam smatrao da na smrt gledaš kao na prijelaz koji nam omogućava da se ponovno rodimo i činimo neprekidan napredak.

ODGOVOR: Izvrsno. Rekao sam da je smrt prijelaz. Rekao sam da su život i smrt kao dvije sobe: život je moja dnevna soba, a smrt je moja spavaća soba. Kada kažem da je smrt prepreka, ovdje govorim o smrti s drugog gledišta. Što je prepreka? Prepreka je nešto što nas spriječava ići dalje. To je granica preko koje ne možemo ići.

Ovaj je život zlatna prilika koju nam je Svevišnji dao. A sad, prilika je jedna stvar, a postignuće druga. Naša duhovna evolucija, naš unutarnji napredak je vrlo stalan, vrlo polagan i istodobno, vrlo značajan. Prirodno, ima ljudi koji će stotinama ili tisućama inkarnacija slijediti normalan, prirodan ciklus rađanja i smrti. Tada će jednoga dana, u Božjoj Vječnosti, spoznati Boga. Ali neki pravi, iskreni, istinski aspiranti daju duševno obećanje da će u ovoj inkarnaciji, sada i ovdje, spoznati Boga. To kažu iako znaju da im to nije ni prvi ni zadnji život. Ali oni znaju da ima ljudi koji su spoznali Boga i ne žele čekati neku daleku buduću inkarnaciju. Osjećaju da je život bez spoznaje Boga beskoristan i žele je imati čim prije. U takvim slučajevima, dođe li smrt, a oni još uvijek nisu spoznati, tada je smrt prepreka. Ako

netko kome je suđeno umrijeti u 50-toj godini, duševno teži i ako uspije odgoditi smrt, najljubaznijim dopuštenjem Svevišnjeg, za idućih 20 ili 30 godina, tada što će on činiti tijekom tog razdoblja? On će nastaviti sa svojom iskrenom težnjom, najdubljom meditacijom i najvišom kontemplacijom. Bit će poput trkača koji trči prema svom Cilju bez ikakvih prepreka. Tijekom tih dodatnih 20 ili 30 godina on će možda uspjeti doseći najdalji kraj gdje njegov Cilj leži. Međutim, nastupi li smrt, tada on ne spoznaje Boga u ovom životu. U idućoj inkarnaciji vrlo malo duša može odmah nastaviti nit svoje prijašnje težnje. Čim netko uđe u svijet, nebožanske kozmičke sile ga dolaze napasti, a neznanje, ograničenje i nesavršenstva svijeta pokušavaju mu prekriti dušu. U formativnim godinama djetinjstva, čovjek se ničega ne sjeća. Dijete je nevino, bespomoćno i ništa ne zna. Tada, nakon nekoliko godina, um počinje djelovati. U dobi od 8 do 12 godina, um počinje sve komplicirati. Stoga, prvih 11, 12 ili 13 godina iduće inkarnacije, skoro sve duše, unatoč tome što su vrlo velike i duhovne, zaborave svoja prijašnja dostignuća i najdublji unutarnji vapaj. A sad, postoje duhovni Učitelji ili veliki tragaoci koji su u svom djetinjstvu dobili nekoliko vrlo visokih iskustava, ili koji su počeli vrlo rano misliti i pjevati o Bogu, ali obično nema snažne

povezujuće niti između postignuća duše na zemlji u prethodnoj inkarnaciji i tih nekoliko godina djetinjstva u sadašnjoj inkarnaciji. Postoji veza, vrlo suptilna veza, ali ta veza ne djeluje značajno prvih 12 ili 13 godina.

Neke duše ne povrate težnju svoje prošle inkarnacije sve do dobi od 50 ili 60 godina. S duhovnog gledišta, tih je 50 ili 60 godina njihove iduće inkarnacije apsolutno protraćeno vrijeme. Stoga, ako u ovoj inkarnaciji netko izgubi 50 godina, te ako je u prošloj inkarnaciji izgubio 20 ili 30 godina, tada je to 80 protraćenih godina. U takvom slučaju kažem da je smrt prava prepreka. Moramo svojom težnjom otkloniti tu prepreku, svojom neprekinutom težnjom. Težnja mora biti poput metka; mora proći kroz zid smrti.

Ali čak iako to može potrajati, prije ili kasnije unutarnje će biće izbiti na površinu i ta će osoba u svojoj novoj inkarnaciji početi naj snažnije i najiskrenije moliti se i meditirati na Boga. Tada će uvidjeti da ništa iz njegove prošlosti nije zapravo izgubljeno. Sve je sačuvano u svijesti Majke Zemlje koja je zajednička banka za sve. Duša će znati koliko je postigla na zemlji, a to se vrlo sigurno čuva u svijesti Zemlje, zemaljskoj banci. Svoj novac deponirate ovdje u banci. Zatim odete u Englesku. Nakon 6 ili više godina možete se vratiti i izvaditi svoj novac. Duša to isto čini nakon

što napusti zemlju na 10 ili 20 godina. Sva su postignuća duše sačuvana i nedirnuti u Majci Zemlji. Kad se duša vraća na zemlju raditi za Boga, tada joj ih Majka Zemlja vraća.

U većini slučajeva ništa osim vremena nije izgubljeno tijekom tih nekoliko godina djetinjstva. Ali bolje je spoznati Boga u jednoj inkarnaciji tako da ne izgubimo ponovno svoju svjesnu težnju u tom prijelaznom razdoblju. Tko može na zemlji 50 ili 100 godina nastaviti golemom težnjom, iskrenom težnjom, tada može puno postići. Dobijemo li pomoć pravog duhovnog Učitelja, tada je moguće Boga spoznati u jednoj inkarnaciji, ili u dvije ili tri. A ako nema pravog Učitelja i ako nema težnje, tada treba na stotine i stotine inkarnacija.

PITANJE: Kad umremo, što je najbolje učiniti?

ODGOVOR: Za duhovnog je tražitelja najbolje prisjetiti se nazočnosti svog Učitelja. Njegovi bi mu dragi i bliski trebali ispred njega staviti sliku njegovog duhovnog vodiča i omogućiti mu da bude duhovno s Učiteljem prilikom njegovog posljednjeg izdaha. Neka Učitelj bude u samom dahu, u samom posljednjem dahu tražitelja. Tada je dužnost i odgovornost unutarnjeg vodiča učiniti ono što je potrebno. Davno prije nego što vi

napustite svoje tijelo, vaš će Učitelj napustiti svoje. Tada možete na mene meditirati i ja ću vam pomoći.

Prošle je godine tvoj otac umro. Da si bio tjelesno nazočan, ono što si tada trebao učiniti jest najduševnije meditirati. Iako tvoj otac nije bio svjesno moj učenik i nije prihvatio naš put, tko zna što će on učiniti u svojoj idućoj inkarnaciji? Znaš da postoji netko tko može pomoći tvom ocu dok umire, zato si trebao meditirati na mene. Uvijek se zna tko kada može pomoći. Kad je netko bolestan, zove se liječnika. Kad je netko u pravnoj nevolji, traži se pomoć odvjetnika. Da si htio pomoći svom ocu, trebao si odmah pomisliti na mene i meditirati na mene. Da si imao golemu težnju ili duhovnu moć, dao bi mu svu svoju duhovnu snagu. Ali tvoja težnja je sada tvoja duhovna snaga, a izvor te težnje je unutar ovog Učitelja, tvog Gurua. Stoga, želiš li pomoći svojim najdražima, moraš to učiniti na ovaj način.

Ali kad su u pitanju drugi ljudi, tada da bi znao što je najbolje učiniti dok umiru, moraš znati tko im je pružio najveću radost na zemlji ili u koga su imali najviše vjere. Ako je netko svu svoju vjeru položio u Krista, čak iako ti nisi slijedio Kristov put, moraš odmah svjesno i najusrdnije zazvati Kristovu nazočnost. Tada moraš pomoći svom prijatelju da poveća svoju vjeru u Krista. Možeš

naglas ponavljati Kristovo ime, donijeti mu Kristovu sliku i čitati iz Biblije. Tako ćeš mu moći pomoći u njegovoj težnji. A ako umire netko duhovan tko me poznaje, tada mu trebaš čitati moja djela i govoriti mu o meni. Ali ako je to netko tko je samo poznanik, tada mu trebaš povećati vjeru na njegov način.

PITANJE: Postoji li neki poseban način meditacije na osobu koja umire?

ODGOVOR: Pretpostavimo da si otišao u bolnicu običi povremenog poznanika. Tada se trebaš usredotočiti na njegovo srce. Ne moraš gledati u tu osobu, ali usmjeri svu svoju koncentraciju na njegovo srce.

Prvo zamisli krug na njegovom srcu i pokušaj osjetiti da se tamo taj krug okreće poput diska. To znači da se životna energija svjesno okreće u težnji ili u vozilu bolesnika. Kroz svoju koncentraciju i meditaciju ulaziš u srčane otkucaje te osobe. Kada uđeš u bilo, tada se tvoja svijest i težeća ili umiruća svijest druge osobe zajedno okreću. Dok se okreću moli se svim svojim bićem Svevišnjem koji je tvoj Guru i svačiji Guru: "Neka se Tvoja Pobjeda postigne. Neka bude Volja Tvoja kroz ovu osobu. Želim samo Tvoju Pobjedu." Pobjeda ne znači da će ta osoba biti izliječena. Ne, Bog je

odlučio da ta osoba mora napustiti svoje tijelo iz vrlo dobrog razloga. Molite li se Bogu predano, a ta osoba napusti tijelo, tada ispunjavate Boga i borite se za Božju Pobjedu. Ako ga Bog želi uzeti k sebi u Raj da tamo za Njega nešto učini, tada je to prirodno Božja Pobjeda kada ta osoba napusti tijelo. Molite li se za Pobjedu Svevišnjeg, svojom težnjom svu odgovornost predajete Svevišnjem. A kada svjesno predate odgovornost Svevišnjem, činite ispravnu stvar.

PITANJE: Koji bi trebao biti stav bliskih kada im umre netko blizak?

ODGOVOR: Svi smo poput putnika u jednom vlaku. Odredište je pristiglo za određenog putnika. On mora sići na toj postaji, ali mi moramo nastaviti i prijeći veću udaljenost. A sad, trebamo znati da je taj trenutak smrti Svevišnji odobrio. Nijedno ljudsko biće ne može umrijeti bez dopuštenja ili tolerancije Svevišnjeg. Stoga, ako imamo vjeru u Svevišnjeg, ako osjećamo ljubav i odanost prema Svevišnjem, tada ćemo osjećati da je Svevišnji beskrajno suosjećajniji nego ijedno ljudsko biće, beskrajno suosjećajniji nego mi koji želimo zadržati naše drage. Čak iako je umiruća osoba naš sin, naša majka ili otac, moramo znati da je ona beskrajno milija

Svevišnjem nego nama. Svevišnji je naš Otac i naša Majka. Ako jedan član obitelji ode ocu i majci, ostali članovi iste obitelji neće nikada biti tužni.

Ako smo prihvatili duhovni put i želimo imati pravu radost, moramo znati da to možemo imati samo predajući svoj život Volji Svevišnjeg. U ovom trenutku možda ne znamo što je Volja Svevišnjeg, ali znamo što je predaja. Želi li Svevišnji uzeti nekog iz našeg života, moramo to prihvatiti. "Budi Volja Tvoja." Ako je naš stav takav, tada ćemo imati najveću radost. A ta radost čini najveću uslugu onome koji odlazi. Kada se potpuno predamo Svevišnjem, ova predaja postaje dodatna snaga i moć duši koja odlazi i koja pati ovdje u vezanosti. Stoga, ako stvarno predamo svoju volju Volji Svevišnjeg, tada će ta predaja uistinu donijeti mir, trajni mir duši koja tek što nije napustila zemaljsku scenu.

Oni koji su počeli meditirati i koncentrirati se, primaju nagovještaje svojih prijašnjih inkarnacija. Ako vjerujemo da smo imali prošlost i znamo da imamo sadašnjost, tada možemo osjećati da ćemo imati i budućnost. Znajući to, moramo uvijek biti svjesni istine da smrti ne postoji. U Bhagavad Giti rečeno je: "Kao što čovjek odbacuje svoju staru odjeću i stavlja novu, tako isto duša odbacuje ovo fizičko tijelo i preuzima novo tijelo." Kada znamo da osoba koja umire samo postrani ostavlja ovo

staro tijelo prije nego što prihvati novo, i ako osoba koja umire posjeduje to isto saznanje, kako onda može biti ikakvog straha?

Mi ne znamo što je smrt zapravo, stoga želimo ostati na zemlji što je dulje moguće. Ali prava smrt nije raspadanje fizičkog tijela. Prava smrt, duhovna smrt je nešto posve drugo.

PITANJE: Guru, imao sam mladog prijatelja koji je umro prije upravo 6 tjedana. Dan pred smrt rekao je svom ocu da će umrijeti idućeg dana i umro je. Kako je to mogao znati?

ODGOVOR: Što da ne? Nije li on Božje dijete? U vrijeme smrti, ako netko svo vrijeme misli na Boga, može dobiti poruku iz svog vlastitog unutarnjeg bića. Dok je moja majka umirala, bio sam u kući svog ujaka 6 milja dalje. Majka mi je patila od guše. Rano ujutro je rekla, "Ovog jutra napuštam tijelo. Gdje je Madal otišao? Pošaljite po njega." Tada mi je jedan rođak donio poruku i ja sam došao. Uzela je moju ruku i podarila mi osmijeh, svoj posljednji osmijeh. Otišla je minutu nakon mog dolaska, kao da je čekala na mene. A sad moram biti iskren. Moja je majka bila vrlo, vrlo duhovna i običavala je provoditi unutarnji život u najstrožem smislu te riječi. Ali što se tvog prijatelja tiče, moram reći da su na stotine i tisuće

ljudi znali unaprijed kada će umrijeti. A duhovnim ljudima je to vrlo lako. Često to znaju i nekoliko mjeseci unaprijed.

PITANJE: Kada je neka osoba bolesna i medicinski govoreći nema nade za oporavak, je li dobro reći toj osobi da će umrijeti i pomoći joj pripremiti se za odlazak?

ODGOVOR: To je vrlo složeno pitanje. Svaki se slučaj mora zasebno razmotriti. Većina ljudi želi živjeti. Ne žele umrijeti jer ne znaju što je smrt. Misle da je smrt tiranin koji će ih mučiti na svaki mogući način i na kraju uništiti. Kad je nečija karma završena i Svevišnji želi da ta osoba napusti tijelo, ako ta osoba posjeduje u sebi vitalnu glad i nezadovoljene želje, čak iako sama duša nema te želje, tada ta osoba želi ostati na zemlji. Ne želi poslušati Volju Svevišnjeg. Stoga, što trebate učiniti kada je netko takvog standarda? Ako mu kažete da Bog ne želi da više ostane na zemlji, da je imao sva potrebna iskustva u ovom tijelu, tada on to neće shvatiti. Reći će: "Bog ne želi da napustim tijelo. Ti si taj koji to želi." Mislit će da si okrutan i nemilosrdan. Stoga, ako znaš da je Volja Svevišnjeg da ta osoba napusti svijet, najbolja je stvar u tišini govoriti duši te određene osobe i pokušati je nadahnuti da se prikloni Božjoj Volji.

Ali ako je osoba vrlo duhovna i iskren tragalac, tada će on sam reći svojim rođacima i dragima: "Molite se Bogu da me odvede. Dovršio sam svoju igru ovdje na zemlji. Čitajte mi duhovne knjige, Skripta, Bibliju, Gitu. Neka čujem samo božanske stvari, duhovne stvari koje će mi pomoći započeti svoje putovanje." Ima mnogo, mnogo ljudi u Indiji koji kada osjete da su im dani odbrojani, kažu: "Što me prije uzme, tim bolje." Kada je moja majka umirala, tijekom svojih posljednjih nekoliko dana stalno je čitala Gitu sa stavom, "Sada idem Vječnom Ocu. Daj da se priprelim." Pacijent takve vrste dobiva veću radost znajući i pokoravajući se Volji Svevišnjeg.

PITANJE: Možeš li snagom svoje volje odgoditi vrijeme smrti?

ODGOVOR: Naravno.

PITANJE: Možeš li ga vječno odgađati?

ODGOVOR: Ako je to Božja Volja duhovni ga Učitelji mogu unedogled odgađati. Duhovna osoba stječe ovu moć kada postigne duhovno Savršenstvo jer je apsolutno predana Bogu. Učenik dolazi Guruu i predaje mu se potpuno.

Slično tomu, Guru se mora apsolutno predati Bogu, Beskrajju. U toj predaji on postaje jedno s Bogom. On ne krši Božji Zakon, on ga samo pokušava ispuniti. Kaže li Bog, "Želim da sada napustiš tijelo", on napušta tijelo. Ali ako on vidi da ga neke neprijateljske sile napadaju i žele prijevremeno uzrokovati njegovu smrt, tada on koristi svoju moć, jer Bog hoće da on živi na zemlji i pomogne čovječanstvu.

Ovu je moć beskorisno imati ako samo želite ostati na zemlji 200 ili 300 godina i živjeti običnim životinjskim životom. Kornjača živi stotinama godina, ali to ne znači da je bolja od ljudskog bića. Ono što trebamo jest neposredno prosvjetljenje, znanje Istine, znanje Svjetlosti i znanje Boga. Nisu bitne godine, već dostignuća.

PITANJE: Jesi li se ikada morao stvarno boriti sa silama smrti da spasiš nečiji život?

ODGOVOR: Upravo sam ove posljednje nedjelje zakasnio na jutarnju meditaciju. Većina vas je mislila da sam spavao i hrkao, stoga, što mogu učiniti? Ali borio sam se s tri sile smrti koje su htjele odnijeti troje mojih bliskih učenika. S dvoje sam bio stvarno uspješan, ali s trećim nisam bio siguran što će se dogoditi. Tek sam idućeg dana dobio uvjerenje da će i treći preživjeti. Inače biste

te noći vidjeli kako je netko iz njujorškog Centra odnesen. Trebao je doživjeti srčani udar. A najsmiješnije u cijeloj toj priči je da je ta osoba bila tamo na jutarnjoj meditaciji i meditirala dok sam se ja borio sa silama smrti.

PITANJE: Radim u bolnici za tumore gdje ljudi često umiru. Ponekad kad ljudi umiru vidim osobinu ili pogled na njihovom licu koji je vrlo sličan nečemu što vidim na tvom licu. Možeš li mi reći zašto?

ODGOVOR: Kad sam sjedinjen s Univerzalnom Sviješću, ja sam u svakome. Ima mnogo ljudi na zemlji koji nisu moji učenici, ali su iskreni tragaoci. A prvorazredne Bogospoznate duše vidjet će kada se iskreni tražitelji mole Bogu u vrijeme svoje smrti, ili kada su im dani odbrojani. Kažem vam, mole li se Bogu ili Kristu ili bilo kome drugome, ako uistinu iskreno kucaju na Božja vrata, mogu tamo pronaći moje lice koje sja, Budino lice, Krišnino lice zbog naše Univerzalne Svijesti.

Tko su ti ljudi, ne mogu to reći. Ima na stotine tisuća onih koji nisu moji neposredni učenici. Ali kucaju na vrata Univerzalne Svijesti i tamo primaju moju Svjetlost, moje Suosjećanje. Zato vidiš moje lice na njihovim licima. Vide me i

dobivaju pomoć mog suosjećajnog unutarnjeg bića. Tada prosvijetljeni dio mog bića, mog unutarnjeg postojanja, odlazi dati im nešto utjehe, malo prosvijetljenja, tako da u svijetu duša mogu imati bolje postojanje i mogu se ponovno vratiti i težiti. Pogledate li umiruću osobu i ugledate moje lice, tada ćete znati da je ta osoba tražitelj. Ona ne mora biti moj učenik. Ali ako ima iznimno iskrenu težnju, zbog svoje Univerzalne Svijesti, ja mogu biti ondje.

Ponekad kada moji učenici najduševnije meditiraju na mene, poistovijete se sa mnom u tolikoj mjeri da drugi učenici na njima vide moje lice. Njihova je moć koncentracije toliko iskrena, toliko posvećena, toliko jednousmjerena i duševna, da će upravo na njihovom licu drugi učenici vidjeti moje lice, čak iako je ta osoba žena. To se dogodilo nekoliko puta.

PITANJE: Ponekad ljudi zapale sami sebe do smrti u protest protiv rata. S duhovnog gledišta, što se time postiže?

ODGOVOR: U obitelji vrlo će se često braća potući. Tada majka kaže: "Ako ne prestanete, izvršit ću samoubojstvo." Znam za mnoge slučajeve gdje su roditelji izvršili samoubojstvo kad im je bilo nemoguće održati sklad u obitelji.

Tada su se djeca odmah promijenila. Kada su vidjeli da su im roditelji umrli zbog njihovih svađa, okrenuli su novu stranicu. Ali to nije potrajalo i ubrzo su se opet svađali.

A sad, s duhovnog gledišta, samoubojstvo ničemu ne služi. Majka se žrtvovala za djecu. Svojom vlastitom tjelesnom žrtvom smatrala je da će stvoriti sklad, ali u vitalnom svijetu nema bijega, nema oprosta za nju. Zbog svoje gluposti otići će u vitalni svijet i tamo će i ostati. Zašto nije imala mudrosti uvidjeti da njena djeca nisu njena već Božja djeca? Bog joj je dao tu djecu, stoga što nije prišla Bogu da prosvijetli njihovu svijest? Zašto se nije molila Bogu za njihov sklad i mir?

Svijet će ostati u neznanju sve dotle dok Svevišnji ne prosvijetli svijest svijeta. Svjetski problemi nikada neće biti riješeni žrtvovanjem naših pojedinačnih života da bi se donio mir. Mnogi su se mučenici, aspiranti i duhovne ličnosti ubili, ali to nije riješilo probleme svijeta. Ti će se problemi riješiti jedino težnjom, molitvom Bogu da prosvijetli svijet, dok smo na zemlji. Naša pojedinačna smrt nikada ne može preobraziti lice svijeta. Ali zazovemo li Božji Blagoslov, Božju Milost i Božju Skrb, tada se problem može riješiti.

PITANJE: Može li netko tko je počinio samoubojstvo, spoznati Boga u idućoj inkarnaciji?

ODGOVOR: Moguće je spoznati Boga nakon samoubojstva ili nakon što smo divljački ubijeni. Ali Bog zna koliko mnogo inkarnacija će nam za to trebati. Samo je u slučaju duhovnih Učitelja to dopušteno. Duhovni Učitelji ponekad počine samoubojstvo. Postanu toliko zgađeni zemljom da svjesno i namjerno ostave tijelo prije nego što bi to učinili u normalnom tijeku događaja. Ali u njihovom slučaju Svevišnji to dopušta, jer su Ga već spoznali i puno uradili za Njega.

PITANJE: Tvoja filozofija tvrdi da duša uvijek napreduje, ali kako se to slaže sa činjenicom da kad netko počini samoubojstvo, njegova duša padne?

ODGOVOR: Kada netko počini samoubojstvo, duša te osobe zapravo ne padne. Ali ostaje na određenom mjestu i prekrivena je s beskrajno više velova neznanja. Potpuno je prekrivena neznanjem, sloj na sloj neznanja. Ono što padne jest svijest pojedinca. Vraća se unatrag na početnu točku, skoro do mineralne svijesti gdje nema evolucije. Duša je pomračena beskrajnim

neznanjem, to jest, beskrajnim slojevima neznanja. Prije je duša, recimo, imala deset slojeva, ali sada ima beskrajne slojeve neznanja. Duša ih mora početi uklanjati jedan po jedan. Naravno, duši je tada beskrajno teže odvesti pojedinca prema savršenom savršenstvu, oslobođenju ili spasenju. Ali ako Svevišnji želi djelovati u određenom ljudskom biću koje je počinilo samoubojstvo, u vrlo, vrlo rijetkim prilikama, Svevišnji zatraži od duhovnih Učitelja koji imaju tu sposobnost da se pobrinu o toj duši i ne dopuste da bude obujmljena brojnim neznanjem. U tim slučajevima, štogod je duša već imala dovoljno je da donese Milost i Suosjećanje Svevišnjeg i On neće dopustiti niti jednom velu više da prekrije dušu nego obično. Ali to se čini u vrlo rijetkim prilikama. Inače, ako osoba počini samoubojstvo, evolucija staje na neodređeno dugo vrijeme za tog pojedinca, na 100, 200, 500, 600 ili čak i više godina. Ne može ići naprijed i najteži mogući teret stavljen je na njegova ramena. Proces njegove evolucije staje. Zato jer je prekršio zakone kozmičke igre, mora odslužiti kozmičku kaznu. Tu kaznu nijedno ljudsko biće na zemlji ne može zamisliti. Najgore moguće zemaljsko mučenje nije ništa u usporedbi s kozmičkom kaznom koju pojedinac dobije kad počini samoubojstvo. Ne možete reći kozmičkim silama, "Učinio sam nešto

loše i to se vas ne tiče. Dostići ću svoj cilj kada mi se bude prohtjelo dostići ga." Namjerno ste iskočili iz kozmičke igre, bez Božjeg dopuštenja i protiv Njegove namjere. On vam nije dopustio da napustite igru, ali vi ste Mu se aktivno i otvoreno suprostavili i pokušali uništiti igru. Za ovo pogrešno djelovanje kazna je iznimno stroga. Ta je kazna toliko jaka da ga našim ljudskim srcem ne možemo osjetiti, niti našim ljudskim umom zamisliti.

PITANJE: Koja je razlika između kremiranja i običnog pokapanja?

ODGOVOR: Izvanjsku razliku znaš: kod kremiranja je tijelo spaljeno; a kod pokapanja tijelo se stavlja u lijes i pokapa. Indijci pogotovo su štovatelji vatre. Oni osjećaju da vatra ne samo što proždire sve, već također i pročišćava sve. Stoga, za vatru imamo boga, čije je ime Agni. Molimo se Agniju za pročišćenje i samosaznanje i također mu dajemo svoje mrtve.

S duhovnog gledišta, znamo da je tijelo došlo u postojanje iz pet elemenata: zemlje, vode, zraka, etera i energije. Fizički ovoj došao je u postojanje iz tih pet elemenata, a pomoću vatre vratit će se natrag u svih pet elemenata. Fizičko tijelo će se

kremiranjem raspasti s krajnjim pročišćenjem, što ovdje označava preobražaj.

A opet, oni na zapadu kojima se više sviđa pokop, također imaju svoje duhovno tumačenje. Pojavljuje se neka vrst duhovnog suosjećanja jer nas je tijelo tako vjerno služilo, pa kažemo: "Oh, koristio sam ovo tijelo toliko mnogo godina i nikada mu nisam dao odmora. Sad tu duše nema; ptica je odletjela, ali tijelo je tu. Hajde da pružim tijelu priliku da se odmori time što ću ga staviti u lijes." Oni koji mare za paljenje tijela osjećaju da tijelo koje je počinilo toliko mnogo glupavih, zlih stvari u ovom životu, treba pročišćenje. A oni koji mare za pokop žele tijelu dati udoban odmor.

PITANJE: Govorili ste o fizičkoj smrti. Možete li nam sada nešto reći o onoj vrsti smrti i ponovnog rođenja koja se zbivaju u duhovnom životu?

ODGOVOR: Kada svim srcem, iskreno i bezrezervno prihvatimo duhovni život, osjećamo da je to prava smrt neznanja, želje i ograničenja. To je smrt naše ograničene, gušeće, neispunjene i mračne svijesti u vitalu. Vital je taj koji stremi ispunjenju svih vrsta želja, a ne fizičko, stoga se smrt zbiva na vitalnoj razini. Kada se stvarno otisnemo u duhovni život, tada imamo jednu vrst

unutarnje smrti. Ova smrt je smrt naše prošlosti, načina na koji smo oblikovali našu prošlost.

Izgradit ćemo zdanje Istine na temeljima težnje, a ne na željama i brigama ili tjeskobama i sumnjama. Prošlost nam je htjela ukazati na Istinu na jedan način. Ali prošlost nam nije bila u stanju pokazati Istinu; zato smo sada ono što jesmo. Hoće li nam sadašnjost pokazati Istinu ili ne, mi to ne znamo. Ali mislimo da ćemo vidjeti Stvarnost bilo u trenutačnoj sadašnjosti ili u budućnosti što će brzo osvanuti, budućnosti koja raste u trenutačnosti današnjice.

Jedna od tajni duhovnog života jest da u svakom trenutku umiremo i obnavljamo sami sebe. Svakog trenutka vidimo da nova svijest, nova misao, nova nada, nova svjetlost sviće u nama. Kada nešto novo svane, tada vidimo da je staro preobraženo u nešto više, dublje i snažnije. Tako u višem duhovnom životu možemo svakoga trenutka vidjeti tzv. smrt naše ograničene svijesti i njen preobražaj u noviju, sjajniju svijest.

PITANJE: Zapravo sam više mislio u smislu ponovnog rođenja. Kako mogu ponovno postati poput djeteta i postići duhovni preporođaj?

ODGOVOR: Taj se preporođaj mora zbiti u umu, u tijelu i u vitalu. Mora se dogoditi u tvom

najdubljem, nesvjesnom dijelu, onom dijelu koje je obujmljeno neznanjem, nesavršenošću i ograničenjem. Kada se ovo duhovno preporađanje dogodi i ti u sebi osjetiš svitanje nove svijesti, molim te, pokušaj postati ta svijest i daj je svom Učitelju i Svevišnjem, onako kako bi ponudio cvijet. Kada daješ cvijet, nemoj osjećati da si ga otrgnuo s drveta, već da cijelo svoje biće stavljaš pred Stopala Svevišnjeg. Tada ćeš vidjeti kako taj cvijet cvjeta laticu po laticu, a ti ćeš iznutra cvjetati svojim unutarnjim miomirisom, poput djeteta. Duboko unutar tebe jedno će dijete rasti i tvoja će vanjska dob nestati iz tebe. Ali to će se zbiti samo onda kada tvoja svijest što teži potpuno zagospodari tvojim tijelom, vitalom, umom i srcem i kada cijelo tvoje postojanje postane cvijet koji nudiš pred Stopala Svevišnjeg.

Za svako biće koje je ušlo u duhovni život neizbježno je da se u ovom životu duhovno preporodi. Svatko mora osjećati da je svjesni, dinamični instrument, dijete Božanskog. Svatko treba osjećati tu Istinu i postati tom Istinom. Kada je to učinjeno, dijete više nije dijete; ono postaje sama Božanstvenost. A onda spoznaja Boga nije samo moguća, već i neizbježna. Samo dijete ima pravo biti u krilu Oca, a Otac žarko želi imati dijete u Svom krilu. Ponosan je što ima dijete, a dijete je ponosno što ima Oca.

PITANJE: Možeš li nam nešto reći o vječnosti i vječnom životu?

ODGOVOR: Budući da sam duhovni čovjek, na snazi svoje vlastite unutarnje spoznaje, mogu reći da duša ne umire. Mi znamo da smo vječni. Došli smo od Boga, u Bogu smo, izrastamo u Boga i ispunit ćemo Boga. Život i smrt su poput dvije sobe. Ići iz života u smrt je poput prelaženja iz jedne sobe u drugu. Gdje sam ja sada je moja dnevna soba. Ovdje razgovaram s vama, meditiram s vama, gledam vas. Ovdje moram pokazati svoje fizičko tijelo; moram raditi i biti aktivan i pokazati svoj život. Onda postoji druga soba, moja spavaća soba. Tamo se odmaram, spavam. Tamo ne moram pokazati bilo kome svoje postojanje, sam sam za sebe.

Dolazimo iz Beskrajnog Života, Božanskog Života. Taj Beskrajni Život ostaje na zemlji kraće vrijeme, recimo pedeset ili šezdeset godina. Tada u sebi nosimo život vezan za zemlju. Ali unutar tog života vezanog za zemlju jest neograničeni život. Nakon određenog vremena taj Život ponovno prolazi hodnikom smrti na pet, deset, petnaest ili dvadeset godina. Kada uđemo u taj hodnik, duša napušta tijelo na kraći ili dulji odmor i vraća se u oblast duše. Ovdje će, ako je osoba bila duhovna,

duša povratiti Vječni Život, Božanski Život koji je postojao prije rođenja, koji je postojao između rođenja i smrti, koji je postojao u trenutku smrti i koji istodobno odlazi s onu stranu smrti.

Sada dok živimo na zemlji, svojom težnjom i meditacijom možemo se staviti u kraljevstvo Vječnog Života. Ali samo ulaženjem u beskrajni Život, ne posjedujemo taj Život; moramo svjesno izrasti u njega. Kada uđemo u život meditacije, prije ili kasnije moramo postati sastavnim dijelicom meditacije. A kada smo u stanju meditirati dvadeset i četiri sata na dan, tada stalno udišemo beskrajni Život. U našoj smo unutarnjoj svijesti postali jedno s dušom. Kada živimo u duši, ne postoji nešto takvo kao što je smrt. Postoji samo stalna evolucija naše svijesti, našeg života što teži. Ali kada živimo u tijelu, smrt je svo vrijeme prisutna. Čim strah uđe u naš um, istog trena umiremo. Čim neka negativna sila uđe, umremo. Koliko mnogo puta dnevno umremo! Strah, sumnja i tjeskoba stalno ubijaju naše unutarnje postojanje.

JE LI SMRT KRAJ?

Tijekom svoje prve europske turneje predavanja, Sri Chinmoy je održao ovo predavanje 9. studenog 1970. na Kentskom sveučilištu, Canterbury, Engleska.

JE LI SMRT KRAJ?

Smrt nije kraj. Smrt nikada ne može biti kraj.

Smrt je cesta. Život je putnik. Duša je vodič.

Kada je putnik umoran i iscrpljen, vodič upućuje putnika da načini kraći ili dulji predah, a onda putnikovo putovanje počinje iznova.

U običnom životu, kada se čovjek koji ne teži valja u kalu neznanja, to je prava pobjeda smrti. U duhovnom životu, kada aspirant ne vapi za višom svjetlošću, blaženstvom i moći, to je rođenje njegove smrti.

Što možemo naučiti od unutarnjeg života, života koji žudi za istrebljenjem smrti? Unutarnji život nam govori da je život duševno dragocjen, da je vrijeme plodonosno dragocjeno. Život bez težnje vremena je beznačajan. Vrijeme bez težnje života je beskorisno.

Naš um misli o smrti. Naše srce misli o životu. Naša duša misli o besmrtnosti. Um i smrt mogu se nadići. Srce i život mogu se proširiti. Duša i besmrtnost mogu se ispuniti.

Kada su um i smrt nadmašeni, čovjek će imati novi dom: Svjetlost, Svjetlost Onostranog. Kada su duša i besmrtnost ispunjeni, čovjek će imati novi cilj: Ushićenje, transcendentalno Ushićenje.

Danas čovjek osjeća da je smrt neizbježna nužnost. Sutra će čovjek osjećati da je besmrtnost nepogrešiva stvarnost.

Na žalost, većina nas njeguje pogrešne predodžbe o smrti. Mislimo da je smrt nešto neobično, nešto razorno. Ali moramo znati da je smrt ovog trenutka nešto prirodno, normalno i donekle neizbježno. Gospod Krišna govori Arjuni: "O Arjuna, sigurna je smrt rođenima i sigurno je rođenje za umrle. Stoga ono što je neizbježno ne bi trebalo biti uzrokom tvoje žalosti."

Chandogya upanišada govori nam nešto značajno: "Kada dođe trenutak smrti, što trebamo učiniti? Trebamo potražiti utočište u trima uzvišenim mislima: mi smo neuništivi; mi nikada ne možemo biti uzdrmani; mi smo sama bit života." Kad nam dođe trenutak smrti, ako osjećamo da nikada ne možemo biti uništeni, da nas ništa ne može uzdrmati i da smo sama bit života, tada gdje je žalost, gdje je strah, gdje je smrt? Nema smrti.

Sarada Devi, supruga Sri Ramakrishne, rekla je nešto vrlo značajno: "Razlika između duhovnog čovjeka i običnog čovjeka vrlo je jednostavna. Lako možeš razaznati između ta dva. Običan čovjek plače i lije gorke suze kada mu smrt dođe, dok duhovni čovjek, ako je uistinu duhovan, smijati će se i smijati kada mu smrt dođe. Za njega je smrt samo zabava i ništa više."

Ovdje moramo napomenuti da duhovan čovjek ulazi u kozmičku igru. On postaje svjesnim instrumentom kozmičke igre. To je razlog što on zna da smrt nije istrebljenje. Ona je samo kraći ili dulji predah.

Morat ćemo se ponovo i nanovo vraćati u svijet. Moramo raditi za Boga ovdje na zemlji. Bijega nema. Moramo spoznati Najviše ovdje na zemlji. Moramo ispuniti Najviše ovdje na zemlji. Bog nam neće dopustiti da uludo potrošimo ili odbacimo potencijale i mogućnosti duše. Nemoguće. Ovako ide Kiplingova besmrtna izjava:

Vratit će se oni, vratiti ponovno,

Dok god se crvena Zemlja valja.

Nikada On nije list ili drvo zapustio.

A kamoli tek duše profućkao?

Svaka nas inkarnacija vodi k višem životu, boljem životu. Mi smo u procesu evolucije. Svaka je inkarnacija stepenica na ljestvama evolucije. Čovjek napreduje svjesno i nesvjesno. Ali ako u svakoj inkarnaciji svjesno napreduje, tada on ubrzava svoju duhovnu evoluciju. Spoznaja će mu se zbiti mnogo ranije nego onima koji nesvjesno napreduju.

Znamo da smo otpočeli svoje putovanje od mineralnog života, pa onda ušli u biljni život. Tada smo ušli u životinjski život. Odatle smo došli u ljudski svijet. Ali to nije kraj. Mi moramo izrasti u božanska bića. Sve dotle dok ne postanemo obogotvoreni i preobraženi, Bog neće nama biti zadovoljan. On se može očitovati u nama i kroz nas samo onda kada smo totalno preobraženi i potpuno prosvijetljeni. Stoga kada razmišljamo o našoj evoluciji, unutarnjoj evoluciji i vanjskoj evoluciji, trebamo biti preplavljeni radošću. Ništa ne gubimo, baš ništa u takozvanoj smrti. Jalalu'd-din Rumi nam iznimno lijepo i duševno govori o evoluciji:

*Umrijuh kao kamen i nanovo se uzdigoh biljkom,
Umrijuh kao biljka i uzdigoh se životinjom;
Umrijuh kao životinja i rodih se čovjekom.
Što bih se bojao? Što sam smrću izgubio?*

Što je smrt na kraju krajeva? Smrt je uspavano dijete. A što je život? Život je dijete što u svakom trenutku pred Ocem igra, pjeva i pleše. Smrt je uspavano dijete u srcu Unutarnjeg Pilota. Život je nadahnuće. Život je težnja. Život je spoznaja. Život nije rezonirajući um. Život nije intelektualni

um. Život nije igra nezadovoljstva. Ne, život je poruka božanstvenosti na zemlji. Život je Božji svjesni kanal da ispuni božanstvenost u čovječanstvu na zemlji.

Ima mnogo istine u Konfučijevoj izreci: "Ne poznajemo život. Kako onda možemo poznavati smrt?" Ali ja želim reći da mi znamo život. Spoznamo li život kao Božje utjelovljenje Istine, Svjetlosti, Mira i Blaženstva, tada znamo što život uistinu jeste i prepoznajemo smrt kao ništa drugo doli odmor - neophodan na sadašnjem stupnju evolucije.

Doći će doba kada odmor uopće neće biti potreban. Samo će Život vrhunski vladati, Život Onostranog, Život svenadmašujućeg Onostranog. Taj Život nije i ne može biti monopol pojedinca. Svako ljudsko biće mora biti preplavljeno ovim Životom svenadmašujućeg Onostranog, jer upravo će ovdje u ovom Božanskom Životu, Bog bezrezervno očitovati Sebe; ovdje, ovdje na zemlji.

PRIČA ONOSTRANOG

Jeseni 1968., jedan je od Sri Chinmoyevih učenika, Virgil Gant, umro. Slijedi govor što ga je Sri Chinmoy dao u New Yorkškom Centru ubrzo nakon smrti ovog učenika.

Želio bih reći nekoliko stvari o Buddyevom (Virgilovom) odlasku. Onoga dana kad je napustio fizičko tijelo, njegovi su me mali nećaci upitali, "Gdje je naš ujak Buddy?" Odgovorih: "On je sada na Nebesima s Bogom." Tada su pitali: "Možemo li i mi otići tamo?" Odgovorih: "Naravno da možete, ali samo onda kada vas vaš Otac, vaš vječni Otac, pozove. Kada vaš fizički otac zatraži od vas da mu dođete, dođete trčeći; ali kada je on u nekoj drugoj sobi i ne zove vas, vi ne idete. Slično, kad Bog, vječni Otac, pozove k Sebi nekog Svog određenog sina, sin odlazi."

Tada upitaše: "Zašto mi ne možemo otići tamo?"

Odgovorih: "Ne možete otići, jer je to mjesto vrlo, vrlo, vrlo daleko i trebate imati neku vrstu karte. Ovdje kada želite ići iz jednog mjesta u drugo, kupite kartu i odete tamo. Za to mjesto postoji posebna karta i poseban novac, a kada ih dobijete možete otići na to mjesto." Tada upitaše: "Misli li on na nas?" Odgovorih: "On stalno misli na vas i

blagosilja vas, a njegova će vam duša pomoći i voditi vas."

Prvog dana Buddyevog kobnog napada, njegova me je majka Karuna nazvala u ranim jutarnjim satima. Koncentrirao sam se na njega i istog trenutka kad to sam učinio, znao sam da je njegova smrt blizu, u pitanju su bile minute. Stoga sam odmah ušao u svoju najvišu transcendentalnu svijest i zazvao Svevišnjeg i silazeću Milost Svevišnjeg. Kasnije te večeri, oko šest sati, kritično bi razdoblje prošlo i on bi bio spašen. Baš tada ugledah njegovu dušu kako ulazi u moju sobu dok sam meditirao. Rekao je: "Spasi me, spasi me." Odgovorih: "Već si spašen. Svevišnji te je spasio." Možete upitati: "On je bio spašen tada, stoga kako to da je sada, mjesec dana kasnije, napustio tijelo?" Moj odgovor je: "Postoji Kozmički Plan i Bog ima pravo Svoj Kozmički Plan promijeniti prema Svojoj miloj Volji. U početku se Buddyeva duša nepokolebljivom voljom borila da ostane na zemlji i mi smo se poistovjetili s njegovom dušom. Našom molitvom, našom koncentracijom, našom silom što smo je primijenili na fizičko, vapajem naših duša, on jeste ostao na zemlji. Ali njegova je duša uvidjela, nakon što se izliječio, da ovo njegovo fizičko tijelo neće biti u stanju ispuniti visoku misiju što ju je postavio pred sebe. Kada je njegova duša iznijela na površinu ovu visoku,

višu, najvišu viziju pravo pred njegovim nosom, u početku se njegovo tijelo plašilo prihvatiti viziju i stvarnost. Ali duša je uvjerala tijelo da će, ne s tim tijelom, već s drugim oblikom, drugim tijelom, on ispuniti sebe, ispunit će Boga i ispunit će čovječanstvo. U 10:15 tog jutra, Svevišnji i njegova duša donijeli su svjesno odluku da će on napustiti tijelo. Odmah nakon toga ušao sam u okultni svijet i ovjenčao ga brižnošću i blagoslovom svoje duše, te svom svojom ljubavlju i milinom. Sat vremena kasnije njegova je duša uistinu odletjela iz kaveza.

A sad, prije dva, tri dana, njegova je majka osjećala da se Buddy oprašta. Osjetila je to jer su njeno tijelo, um, srce i duša bili potpuno jedno s njenim djetetom. Odluka se donijela točno u 10:15 tog jutra, ali majčino je srce znalo istinu prije nego li je ta istina uopće nastala. Zbog svog psihičkog jedinstva s Buddyem, njen intuitivan osjećaj načinio je da zna istinu čak i prije nego li je Bog donio odluku.

Ako postupam kao svako obično ljudsko biće koje se ne poistovjećuje s Voljom Svevišnjeg, tada sam iz dubina svoga srca spreman reći da je to što je Buddy preminuo bio užasan poraz. Izgubili smo na bojnopolju života, gdje je svaka sekunda prilika za dušu da postigne, da materijalizira, da očituje ovdje na zemlji. Zato što sam se

poistovjetio s njime, plakao sam i vapio iz samih dubina svoga srca. Vjerujte mi, ja osobno mogu biti u svom najvišem i mogu biti u svom najnižem. Kada sam u fizičkom, patim. Prva stvar što sam rekao bila je: "To je moj poraz, moj poraz, jer sam uložio toliko mnogo koncentracije, toliko mnogo sile u njega." Ali s duhovnog gledišta, taj gubitak, taj poraz, nije bio nikakav poraz. Kada smo poistovječeni s Voljom Svevišnjeg, osjećamo da je Njegova Volja Sva-suosjećanje i Sva-ispunjenje. Onog trenutka kad smo se svi predali Volji Svevišnjeg, Buddy je napustio tijelo. Njegova majka, sestra, on i ja smo svi ušli u Volju Svevišnjeg i rekli: "Neka bude Volja Tvoja."

No, kako to da se nismo u početku predali Volji Svevišnjeg? Prije svega, u ovom smo svijetu poistovječeni s fizičkim. Pokušavamo posjedovati svoje najdraže što dulje možemo. I drugo, osjećamo da je možda Božja Volja da on živi kako bi njegova duša dobila više iskustava u polju očitovanja. Ali naše najviše Ja uvijek je jedno sa Svevišnjim i odatle vidimo vječnu Viziju i vječnu Stvarnost. Kada smo jedno sa Svevišnjim, osjećamo Vječnost kao svoju vlastitu. Buddy je bio na zemlji četrdeset i dvije godine, ali njegovo duhovno ime, Asim, znači vječan, neograničen, beskonačan život. Vječan život je taj koji duša posjeduje i gaji.

Kad sam vidio Buddya u bolnici prije nego što je umro, rekao je: "Pomozi mi da izađem živ iz bolnice." Rekao sam mu da će sve sigurno biti u redu. To nije bilo moje lažno suosjećanje, već moj istinski osjećaj, a taj je osjećaj moja vizija. Bog je sav ljubav; Bog je sav mudrost. I iako su Božje odluke konačne, Bog može promijeniti Svoju Volju i donijeti drugu odluku. Kasnije, tri sata nakon što je napustio tijelo, rekao mi je: "Osjećam se življim nego ikada prije."

Što ovdje znači riječ "živ"? Običnim ljudima, onima koji ne vjeruju u Boga, to je apsurdno. Oni će mi se sad rugati, ali oni koji su ušli u unutarnji život osjećat će da Buddy sada živi u vječnom Životu. Prije je bio u životu vezanom za zemlju četrdeset i dvije godine. U tih četrdeset i dvije godine imao je mnoga, mnoga iskustva. Ali u usporedbi s iskustvima što ih sada ima u jednoj prolaznoj sekundi, ta su zemaljska iskustva ništa. U jednoj prolaznoj sekundi, on ima na tisuće i milijune iskustava u unutarnjem svijetu, a ta su iskustva takva da nas ispunjavaju iznutra i izvana. Kada je Buddy umro, duša moje fizičke majke sašla je sa svijeta duša i povelu njegovu dušu u vitalni svijet. Tada je moj najbliži prijatelj, moj najbolji štovatelj, moj duhovni brat Jyotish koji je umro pred tri godine, došao i poveo Buddya u vrlo visok svijet da se odmori. Otišao sam ga tamo

posjetiti. Bio je vrlo sretan. Sjeo sam pored njega i što je on rekao? Rekao je da je njegovo fizičko tijelo bilo smeće. "Zar si htio da ostanem u tom tijelu?" A što sam mu ja na to trebao reći? "Smeće!" rekao je. To je bila njegova riječ. Htio je da ostanem još neko vrijeme s njim i natjerao me je sjesti. Tada smo se na različite božanske načine šalili i on mi je rekao popriličan broj tajni koje sam rekao njegovoj obitelji. Mogu reći neke stvari o njegovoj brizi za svoje najbliže, ali najskrivenije tajne ne mogu reći. Rekao je da djeca moraju više jesti iduća tri mjeseca. Tada mi je sinoć došao reći: "Oh, reci mojoj majci i sestri da ću odsada biti ne samo u njima, već također i za njih, za njih."

Jučer me je njegova nećakinja, Holly, upitala: "Jede li se na Nebu?" Rekoh joj: "Naravno da se jede." Uvjeren sam da svi znate da ovdje na zemlji jedemo. Također na Nebu, u vitalnom svijetu, jedemo. Hrana je drukčija od naše. Ona je poput majušnih zrnaca šećera koji imaju vrlo sivu boju. Prije oko sedamnaest godina, jedna je od mojih sestara koja me je jako voljela, umrla. Prvi put kad sam ušao u taj vitalni svijet ona mi je dala tu hranu. Rekao sam: "Ne mogu to jesti. To je sama kost; ne želim jesti kost." Ona se smijala i smijala i natjerala me jesti. Upravo mi je sinoć Buddy dao tu istu hranu, a pored njega su bili moja majka i moj prijatelj i još nekoliko njegovih prijatelja. Svi

smo sjedili, večerajući. Tako oni koji vjeruju u unutarnji život, duhovni život, odmah će povjerovati da je taj unutarnji svijet također svijet stvarnosti. Tamo pričamo, jedemo, sve činimo.

Kasnije su djeca upitala: "Kako možemo razgovarati s njim?" Odgovorih: "Ovdje na zemlji bez obzira na to koliko smo daleko od nekoga, možemo s njim porazgovarati preko telefona. Slično tome, postoji jedna druga vrst telefona da se razgovara s ljudima na Nebu." Taj drugi telefon jest sposobnost jedinstva duše. Svi mi možemo; ne samo u svijetu snova ili u svijetu duha, već također i u ovom svijetu stvarnosti; uči u svoje preminule dok meditiramo. Ali nažalost, mi to ne činimo. Živimo u fizičkom i ne idemo s one strane granica fizičkog. Zato ne osjećamo svoje najdraže nakon što odu. Ali zađemo li duboko u svojoj meditaciji, bit ćemo ih u stanju stvarno vidjeti, pravo pred našim očima.

Ovog je trenutka Buddyeva duša u svijetu mjeseca koji se smatra jednim od najviših kraljestava u duhovnom svijetu. Postoje mnogi, mnogi svjetovi, ali ovaj svijet mjeseca pun je najčišće radosti, ushita i smirenosti. Uskoro će Buddy opet biti s nama. Za nekoliko godina vidjet ćemo ga u drugom tijelu, a ja ću vam moći reći da se Buddyeva duša reinkarnirala u drugom obliku. Rekao sam mu da ga njegova majka, sestra, brat,

otac i svi njegovi najbliži, žele vidjeti. Rekao je: "Vidjeti me? Dobit će me." Tako će ga i dobiti u drugom obliku, u drugom tijelu.

SMRT I ŽIVOT: DVA NERAZDVOJNA BRATA

Sljedeća dva seta aforizama, koje je Sri Chinmoy napisao u Indiji 1962. godine, uzeti su iz njegove knjige **Dah Vječnosti**.

SMRT

Smrt je prirodna. Ništa prirodno ne može biti štetno. Smrt je odmor. Odmor je snaga zamaskirana za buduću avanturu.

Na sadašnjem stupnju ljudske evolucije, svladati Smrt možda je nemoguće. Ali prevladati strah od Smrti nije samo praktično, već i neizbježno.

Smrt je obično znak da je duša, pod određenim okolnostima, iscrpila mogućnosti svoga napretka u tom tijelu.

Kada snaga mogućnosti izgubi od snage nemogućnosti, to se naziva Smrću.

Beskorisni život jest ljubazni poziv Smrti.

Smrt je povezujuća nit između čovječjeg rastućeg straha i njegovih smanjujućih životnih energija.

Onaj tko više voli Smrt nego Život, treba se samo popeti uz Drvo. Ali onaj tko više voli Život od Smrti, treba se ne samo popeti, već također i ponovo sići kako bi radio Božji posao.

Kada Smrt priđe čovjeku, njegovo psihičko biće kaže Smrti: "Smrti, pričekaj da vidim što bih htio odraditi u svom idućem rođenju." Smrt kaže: "Žao mi je, tražiš uslugu od pogrešne osobe. Jedna sekunda kašnjenja s moje strane može doprinijeti nečem dragocjenom tvom iskustvu ovoga života."

Smrt kaže da je besmrtna. Čovječja dostignuća kažu: "Smrti, u pravu si. Ali istina je, u biti, da mi neprekidno sjajimo na samim tvojim grudima. Ne samo to, sjajimo vječno u tebi, kroz tebe i iznad tebe."

ŽIVOT

Život je ljubav.
Ljubav je život.
Život ispunja Boga ljubavlju.
Ljubav ispunja Boga u životu.

Život ima unutarnja vrata. Težnja ih otvara. Želja ih zatvara. Težnja otvara vrata iznutra. Želja ih zatvara izvana.

Život ima unutarnju lampu. Ta se unutarnja lampa zove težnja. A kada održavamo našu težnju gorućom, ona će nepogrešivo prenijeti cijeloj Božjoj tvorevini svoj blistav sjaj.

Život ima unutarnji Glas. Taj Glas jest Svjetlost Svevišnjeg. Život je zaštita, Život je savršenstvo, Život je ispunjenje tek kada se otvorimo toj Svjetlosti Svevišnjeg.

Bog je u Životu, ali Život mora postati svjestan Svjetlosti Njegove Nazočnosti, Njegovih Transcendentalnih Stopala.

Svaki je dan obnova Života. Svaki dan je ponovno rađanje našeg unutarnjeg uvjerenja da je svaki

pojedinaac izabrani instrument Svevišnjeg da razotkrije i ispuni beskrajno Božansko ovdje na zemlji.

Život okrenut prema van ne nalazi ništa doli nevolje, mučenja, bijede i nezadovoljstva. Život koji teče prema unutra otkriva more mira i blaženstva.

Za provjetljenje svog života trebamo čiste misli. Svaka je čista misao dragocjenija od svih dijamanata svijeta, jer Božji Dah boravi samo u čistim čovječjim mislima.

Kako početi unutarne putovanje? Jednostavnom idejom, spontanom mišlju da je spoznaja Boga tvoje pravo po rođenju. Gdje početi? Ovdje, u sebi. Kada početi? Sada, prije rođenja iduće sekunde.

Život je uvijek u poslu. On je vječno aktivan, dinamičan. Pokušava pomoći duši da dovrši svoj još nedovršeni zadatak, božansku Misiju. Duša treba pomoć Života da se u potpunosti razotkrije. Život treba pomoć duše da se ispuni i tjelesno i duhovno.

Mozganje i malodušnost najgori su neprijatelji koji ubijaju Život u svom njegovom božanskom

nadahnuću. Nema više mozganja, nema više malodušnosti. Tvoj život postat će ljepota ruže, pjesma svitanja, ples sumraka.

Rođenje i smrt igraju se. Igraju se zajedno. Njihova igra je igra sklada. I uvijek se igra na beskrajnim grudima Života.

ŽIVOT NAKON SMRTI: VIŠI I NIŽI SVJETOVI

PITANJE: Odlučuju li prilike pod kojima osoba umire gdje ona odlazi nakon što napusti tijelo?

ODGOVOR: To uglavnom zavisi o svijesti pojedinca, a ta je svijest postupno nagomilano iskustvo cijelog njegovog života. Moji će dobri učenici, sjete li me se u trenutku smrti, odmah otići na vrlo visoku razinu. Ako je majka ubijena štiteći svoje dijete, njena će duša otići u visok svijet. Kada vojnik pogine braneći svoju zemlju kad je ona napadnuta, on će otići u visok svijet. U Indiji je postojalo doba kad su se žene bacale u posmrtnu lomaču svojih muževa. Ljudi mogu reći da je to samoubojstvo i ono to nesumnjivo jeste.

Ali u tim slučajevima žene ne idu u niže nesvjesne svjetove gdje obično odu ljudi koji počinu samoubojstvo. Te su žene imale golemu ljubav i odanost prema, i jedinstvo sa, svojim muževima i Bog je blagoslovio njihove božanske osobine i podario im milost da odu u svjetove gdje bi i inače otišle prema razvitku svojih duša. No, bilo je i

onih žena koje su bile zakonom prisiljene to učiniti. Učinile su to iz straha, iz nužnosti, ali ne iz osjećaja ljubavi ili jedinstva. Za njih, također, postupak nije isti u unutarnjem svijetu kao za one koji voljno počine samoubojstvo. One su, također, otišle na svoja poštovana mjesta prema standardu svojih duša. Ali one koje su dale živote iz radosti i jedinstva, prirodno su stvorile jaku vezu sa svojim muževima koja će se održavati i u budućim životima.

PITANJE: Čuo sam da viđenje suza rođaka i prijatelja daje veliku radost duši kada napušta ovaj život. Je li to istina?

ODGOVOR: Općenito postoje tri vrste ljudskih duša: prvo ono što mi nazivamo najobičnijim, neprosvijetljenim; zatim dobre, ali obične duše; a onda velike, izvanredne duše. Kada običan čovjek umre, on gleda svuda okolo da vidi plaču li njegovi bliski i dragi za njim. Vidi li da nitko ne plače, tada se strašno obeshrabri i kaže sam sebi: "Cijeli sam svoj život pomagao im na različite načine. Pogledaj ti sad tu nezahvalnost!" Te obične duše toliko su vezane za svoje drage i toliko su vezane za zemlju da postanu obeshrabrene ako u tom posljednjem trenutku njihovi dragi ne potvrde njihovu prijašnju ljubav i žrtvu. Čak

postoje neke neprosvjetljene duše koje zauzmu zloban stav ako ih njihovi rođaci ne oplakuju, te se, nakon što napuste tijelo, vraćaju u netjelesnom obliku plašiti svoje drage. Ako u obitelji ima djece, preminuli mogu preuzeti najružniji oblik i doći pred djecu strašiti ih.

Druga vrst osobe je bila ljubazna, mila i od izuzetne pomoći članovima svoje obitelji, te kada treba umrijeti ona osjeća da bi trebala postojati veza ljubavi i privrženosti koja vječno traje. Takva vrst osobe ne želi napustiti zemaljsku scenu. Ona osjeća da sama vezanost može održati vezu između ovog svijeta i onog svijeta, stoga pokušava privući krajnju ljubav, simpatiju i brižnost od svojih dragih i bliskih. Vidi li a njeni dragi i bliski ne pokazuju nikakvo suosjećanje ili žalost za njenim gubitkom, ili ne plaču gorko, tada je u njenom unutarnjem postojanju pogodi golema bol. Osjeća: "Želim ovdje uspostaviti nešto trajno, a ne dobivam nikakvu pomoć niti suradnju od članova svoje obitelji." Ali nije ta takozvana ljudska ljubav, nije ljudska vezanost ta koja može stvoriti vječnu božansku vezu između preminule duše i duša koje su u zemlji živih. Ljubav što veže ljudska bića nikada ne može potrajati; ona je poput konopa od pijeska. Samo je božanska ljubav ta koja nadilazi sve prepreke.

Tada dolazimo do velikih duša, to jest, duhovnih Učitelja. Kada Učitelj napusti tijelo i vidi da njegovi učenici gorko plaču zbog svog gubitka, Učitelj se osjeća žalosnim što ga učenici ne prepoznaju u potpunosti kao duhovnog Učitelja. Duhovna osoba, ona koja je spoznala Boga, živi na svim razinama; njezina svijest prožima sve svjetove. Stoga, ako njegovi učenici gorko plaču za njim, osjećajući da ga više neće vidjeti, tada svog Učitelja stavljaju u istu kategoriju kao i običnu osobu. To je poput uvrede. Učitelj zna da će se pojaviti pred učenicima koji mu se iskreno mole ili koji iskreno meditiraju i teže. On zna da će ih on svo vrijeme voditi, oblikovati i vajati. Zna da će biti u stanju ući u njih i da će oni biti u stanju ući u njega. Stoga se on prirodno osjeća tužnim zauzmu li njegovi učenici stav: "Sada je Učitelj otišao i mi ga nikada više nećemo čuti. Naše će molitve njemu biti uzaludne, stoga je beskorisno moliti se. Hajdemo otići nekom drugom Učitelju ili hajdemo pronaći drugi način da duhovno napredujemo." Tako se duhovni Učitelji osjećaju žalosnim kada njihovi najdraži plaču ili liju gorke suze za njima, dok obični ljudi dobivaju radost iz toga.

Da, zakratko se učenici mogu osjećati tužnim što su izgubili svog Učitelja, što ga neće vidjeti u njegovom tjelesnom obliku. Ali ta tuga ne smije potrajati, jer radost duše, snažna ljubav i

sveprožimajuća brižnost duše, moraju ući u učenike koji su iskreno prihvatili Učitelja kao jedinog Pilota svoga života.

PITANJE: Zašto ljudi zadrže tijelo nekoliko sati ili čak nekoliko dana nakon što je duša otišla?

ODGOVOR: Možeš reći da je to stoga što rođaci žele vidjeti posmrtnu ostatku. Žalosni su jer je to tijelo, ta osoba pomogla im ili ih voljela tijekom života. Otac ne vidi majčinu dušu tijekom njenog života, ali vidi njeno tijelo, stoga je on vezan za fizičko. To je razlog zašto, kada ona umre, on želi zadržati fizičko što dulje može. Kada je duša otišla, tijelo je beskorisno. Ono je poput stare, prljave haljine koju baciš u kantu za smeće. Ako je u pitanju obična duša, tada nakon što napusti tijelo, ona lebdi u blizini - u kući ili u vrtu ili negdje blizu. Bog pruža duši šansu da vidi je li njena obitelj stvarno marila za nju, a duša daje obitelji priliku da pokažu jesu li stvarno marili za njenu smrt. Tada nakon nekoliko sati, obično nakon jedanaest sati, iako može biti dulje, duša odlazi i više se ne vraća.

PITANJE: Što ako tragalac nije spoznao Boga dok je na zemlji? Hoće li njegova duša vidjeti Boga ili spoznati Boga nakon što napusti tijelo?

ODGOVOR: Svaka će duša zasigurno vidjeti Boga, jer duša mora doći neposredno pred Boga. Kada duša napušta tijelo, ona odlazi u vitalni svijet, mentalni svijet, psihički svijet i konačno u dušin vlastiti svijet. Ovdje se neko vrijeme odmara. Tada, prije nego što siđe za svoju iduću inkarnaciju, duša će imati razgovor s Bogom. Duša treba stati pred Svevišnjeg i reći koliko je postigla u svojoj prošloj inkarnaciji. Vidjet će mogućnosti svoje nadolazeće inkarnacije i dat će obećanja Svevišnjem. Svevišnji mora odobriti ciljeve i ideale koje duša izrazi za svoju ulogu u svijetu otkrovenja i očitovanja. Ponekada Sam Svevišnji kaže: "Ovo očekujem od tebe. Pokušaj to za Mene postići, tamo na zemlji."

Duša koja vidi Boga i vodi razgovor s Njim je za nas poput stranca, jer većina nas nije vidjela dušu na zemlji. Osim ako nemamo slobodan pristup duši, ako ne čujemo glas duše i ne pokušamo slušati njene unutarnje zapovijedi, jednostavno nam je nemoguće spoznati Boga. Nakon što napusti tijelo, svaka će duša vidjeti Boga u smislu kao što te ja vidim jer stojim pred tobom. Ali stvar je u tome da kada netko spozna Boga u fizičkom,

ovdje na zemlji, to je potpuno druga stvar. Ovdje se cjelokupna svijest, fizička svijest, pojedinačna svijest, stapa s beskrajnom Svjetlošću i Blaženstvom. Kada čitamo duhovne knjige ili slušamo druge, možemo osjećati da je Bog naš. Ali naše svjesno jedinstvo je nešto sasvim drugo. Kada svjesno osjećamo Boga kao naše vrlo vlastito, tada u svakom trenutku našeg unutarnjeg života, našeg unutarnjeg postojanja osjećamo neograničeni Mir. Izvana možemo biti uzbuđeni ili pričati, ali u našem unutarnjem životu mi smo more Mira, Svjetlosti i Ushićenja. Kada to more Mira, Svjetlosti i Ushićenja uđe u naše fizičko biće, u našu fizičku svijest, tada se naša unutarnja božanstvenost može očitovati na zemlji. Na Nebesima ništa ne možemo očitovati i također ništa ne možemo spoznati. Ne spozna li duša Boga dok je ovdje na zemlji u okovima konačnog, ona neće spoznati Boga kada je u svom vlastitom svijetu. Spoznaja se jedino može postići kroz fizičko.

PITANJE: Guru, hoćemo li te vidjeti u trenutku kad budemo napuštali tijelo?

ODGOVOR: Ako si moj istinski učenik, zasigurno ćeš me vidjeti kad budeš napuštao tijelo. U to te uvjeravam. Ako si moj pravi učenik, nećeš moći

umrijeti bez mog znanja i dopuštenja. Tada ću stati pred tebe i povesti te u svojoj kočiji. Povest ću te u zlatnoj ili srebrnoj ili brončanoj kočiji; vidjet ćeš. To je obećanje koje veliki duhovni Učitelji daju: oni će doći i povesti duše svojih učenika.

PITANJE: Hoćemo li te vidjeti nakon što ti napustiš tijelo?

ODGOVOR: Moći ćeš me vidjeti u snu na minutu - dvije. Kada duhovni Učitelji napuste tijelo, često otvore treće oko svojih učenika na nekoliko minuta.

PITANJE: Hoće li te svatko vidjeti u unutarnjem svijetu nakon smrti?

ODGOVOR: Oblast duše je veliko mjesto, prostrano mjesto. Zemlja je također veliko mjesto. Da nisi došao u moj Centar, ne bih te vidio. I u unutarnjem svijetu krećem se s jednog mjesta na drugo. A sad, ako je moje glavno sjedište na razini na kojoj je neka osoba, tada će me ta osoba sigurno vidjeti. Imat ćemo tamo grupu ljudi koji me istinski vole i koji su mi iskreno odani. Boravit ćemo zajedno na istoj razini. Ali oni koji ne mare za mene, oni koji ništa ne znaju o meni i nemaju

nikakvu vezu sa mnom, neće me vidjeti, osim ako to nije izričita Volja Svevišnjeg. Ti će ljudi vidjeti druge na svojoj vlastitoj razini razvitka. Boravit će s onima koje su voljeli.

PITANJE: Jedna moja prijateljica, dama koja je bila vrlo duhovna, nedavno je preminula. Hoće li je njeni prijatelji doći dočekati na lijepom Nebu?

ODGOVOR: Ako su njeni prijatelji također bili duhovni i visoko razvijeni, prirodno je da će je doći dočekati, ako su i oni sami još uvijek na Nebu. Ali ako su njeni prijatelji napustili tijelo davno prije nego što je ona, tko zna gdje su oni sada? Mogu biti u području Neba, ili mogu još uvijek lutati vitalnom razinom, ili su možda već uzeli iduću ljudsku inkarnaciju. Ali ako su prošli kroz vitalni svijet, mentalni svijet i još nekoliko drugih svjetova, te sada uživaju blaženi odmor Neba i ako te duše još održavaju iste mile osjećaje za tvoju prijateljicu, tada će prirodno doći, primiti je i pomoći joj uživati život blaženstva na Nebu.

Želio bih vam nešto ispričati o svojoj vlastitoj majci koja je bila vrlo, vrlo duhovna žena. Kada je moja majka napuštala tijelo, jedan je moj vrlo bliski rođak u snu vidio kako prijatelji moje majke dolaze u zlatnoj kočiji po nju. Kada je moj otac

umro, jedan od mojih ujaka koji je bio daleko u gradu, vidio je drugog mog ujaka i još nekoliko drugih ljudi kako dolaze po mog oca u zlatnom brodu. Bilo je mnogo onih koji su došli po mog oca i majku jer su oboje, i mnogi od njihovih prijatelja i rođaka bili vrlo duhovni.

U slučaju skoro svih religioznih i duhovnih ljudi, rođaci dođu. Duhovnim ljudima je lakše doći, jer imaju skoro slobodan pristup ovom svijetu. Kada obični ljudi, koji nisu duhovni i ne teže, napuste tijelo, oni ne idu odmah k Bogu. Ostaju u vitalnom svijetu i mnogo propate. Kada je otac jedne učenice umro, otišao je u vitalni svijet gdje se prema njemu nije dobro postupalo. Imao je tamo poprilično problema sve dok ga jedno od vitalnih bića nije upitalo je li poznao bilo koga religioznog ili duhovnog u svom životu. On je rekao: "Da, znam prijatelja svoje kćeri", a to sam bio ja. Kada je moje ime rečeno, odmah su vitalna bića znala s kim je povezan, tako da je odmah pušten. Tada je mogao napustiti vitalni svijet, svijet mučenja i otići u vrlo dobar viši svijet.

Kada je otac jedne druge učenice umro, otišao je na vrlo visoko mjesto, ali nije bio tamo zadovoljan. Njen me je otac vidio samo jednom, u Kanadi, ali kada jeste, cijelo je njegovo tijelo bilo preplavljeno neizrecivom radošću od glave do pete. Stoga je, kada je napustio tijelo i nije bio zadovoljan

razinom na kojoj je bio, njegova duša došla k meni i rekla: "Želim otići u viši svijet." Tad sam pozvao jednog od svojih prijatelja, Jyotisha, da ga odvede na razinu na kojoj je on živio. Sada je on tamo iznimno sretan, na tom vrlo visokom svijetu. Ponekada mi dođe i izražava svoju najdublju radost. Kad preuzme svoju iduću inkarnaciju, znat ću za nju. Najvjerojatnije će uzeti inkarnaciju u talijanskoj obitelji, ali to apsolutno zavisi od Volje Svevišnjeg. I, naravno, umiješat ću se ako on poželi otići negdje gdje ja ne odobravam. Ponekada duše pogriješe kada odlučuju o svojoj idućoj inkarnaciji. Ako su duše vrlo bliske mom srcu, neću im to dopustiti. Ovog trenutka dok razgovaram s vama, vjerujte mi, dobivam sada unutarnju vibraciju njenog oca da želi doći u obitelj jednog od naših učenika. Sada po prvi put, on vidi unutarnju vezu. Prije toga htio je doći u talijansku obitelj, ali sada, dok govorim, u unutarnjem mi svijetu on šalje poruku da želi doći u jednu od obitelji naših učenika. Ništa nam neće pružiti više radosti nego da ga imamo s nama. A vidjet ćemo što će drugi otac učiniti nakon što se malo odmori.

PITANJE: Hoće li duša, nakon što napusti tijelo, biti u stanju imati neke vrste iskustava u svjetovima u kojima ode?

ODGOVOR: Čim duša napusti ovo fizičko tijelo, fizičko će se tijelo raspasti u prah. Tijelo ulazi u fizički ovoj, vital ulazi u vitalni ovoj, a um ulazi u pravu mentalnu razinu. Duša će proći kroz suptilno fizičko, vitalno, mentalno i psihičko, a onda konačno u dušino vlastito područje. Kako ona prolazi svakim od ovih razina, duša pokupi bit svih iskustava što ih je imala na zemlji.

Duša dobiva različite vrste suptilnih iskustava u tim drugim ovojmima, ali ta se iskustva neće očitovati u tim svjetovima. Ako duša dobije neka iskustva ovdje na zemlji, iskustvo će se zasigurno očitovati bilo danas ili sutra. Duša može težiti u bilo kojem svijetu. U višim svjetovima imat će samo težnju i ta će težnja prije ili kasnije poprimiti oblik iskustva. Težnja sama po sebi jest iskustvo. Ali na zemlji, kada duša promatra patnju, radost ili djelatnosti svijeta, iskustva što ih duša ovdje dobiva vode je stalno prema punijem očitovanju Božanstvenosti.

PITANJE: Kada duša napusti tijelo nakon smrti, kažete da ulazi u vitalnu sferu. Što je vitalna sfera?

ODGOVOR: Vitalna sfera ili oblast jednostavno je svijet, a taj je svijet također u nama. Kako što

imamo fizički svijet, tako također imamo vitalni svijet, mentalni svijet, psihički svijet, dušin svijet i ostale svjetove. Kada zađemo u sebe, odmah nakon fizičkog je vitalni svijet. Taj vital svakoga dana djeluje u nama. Ponekada će naša fizička svijest ući u vital; drugi put će vitalni svijet ući u fizičko. Tijekom naših snova vrlo često ulazimo u vitalni svijet. Kada u našim snovima duša prelazi iz jedne razine svijesti u drugu, prva razina u koju ulazi kada napusti fizičko, jest vital. A kada duša napusti tijelo i osoba umre, prvi korak na dušinom putovanju prema vlastitom odmorištu, svom odredištu, jest vitalni svijet. Neke duše tamo pate, dok druge ne. To je poput posjete nekoj novoj, stranoj zemlji. Neki su dovoljno sretni da se slobodno druže s ljudima nove zemlje i začas shvate njenu kulturu, dok drugi nisu toliko sretni. Vital koji imamo utjelovljen ovdje u fizičkom je nešto čvrsto. Našim fizičkim očima ne možemo vidjeti vital, ali u našim osjećajima, u našem unutarnjem opažanju, možemo ga osjetiti. No opet, našim ljudskim očima možemo, zapravo, ovdje na zemlji vidjeti vitalni pokret i aktivnost. Taj vital može i jeste uzeo pravi oblik suptilnoga tijela. Kada duša napusti tijelo i tijelo prestane djelovati, taj oblik postaje bezobličan. Vitalni oblik koji smo ga imali tijekom života, ulazi u vitalni ovoj. Vital koji je imao oblik, ulazi u bezobličan

vital. Tamo se odmara ili raspadne, dok duša putuje natrag u svoje vlastito područje.

PITANJE: Kako izgleda vitalni svijet?

ODGOVOR: U vitalnom svijetu koji je odmah nakon fizičkog svijeta, postoji velik kaos i nemir, nesigurnost, mrak, nezadovoljstvo i osjećaj neupotpunjenosti. Pa ipak, golema moć djeluje u tim silama i kroz sve te sile. Taj svijet je djelić puta kojim duše ulaze u fizički svijet prije rođenja i vraćaju se višim svjetovima nakon smrti. Taj je vitalni svijet vrlo kaotičan. Odeš li tamo, vidjet ćeš mnoge slomljene i izobličene stvari, kao da je ciklon prošao tim područjem. U tom određenom vitalnom svijetu, bića koja se sele obično nisu sretna. Postaju sretna kada prođu kroza nj i uđu u viši vitalni svijet gdje su svjesni cilj i nagon uzdizanja očiti.

PITANJE: Je li pakao stvarno mjesto u vitalnim svjetovima, ili je to samo stanje svijesti?

ODGOVOR: Na fizičko-mentalnoj razini, pakao je mjesto. To je za dušino iskustvo. Ako vodiš loš život moraš otići tamo. Tamo je pravo mučenje, nezamislivo mučenje. Pogotovo za one koji poćine

samoubojstvo, mučenje je beskrajno gore nego biti živ pržen u ulju. Patnje kroz koje samoubojice prolaze u suptilnom fizičkom, suptilnom vitalu su nezamislive, nepodnošljive. Dugo vremena neće dobiti novu inkarnaciju. A onda, nakon mnogo godina paćenja u vitalnom svijetu, kada konačno i dobiju inkarnaciju, bit će defektni: slijepi, paralizirani, mongoloidni i sve vrste stvari. I to također nije samo za jednu inkarnaciju. Osim ako im neki duhovni Učitelj ne oprostí, ili im bude oprošteno Milošću Božjom, to će potrajati popriličan broj inkarnacija. Ne samo to, već od samoga početka stvaraju nemir za cijelu obitelj u koju se rode. Na primjer, inkarnira li se samoubojica i lud je, stvorit će ozbiljne probleme za cijelu svoju obitelj. Također, te duše često povećavaju svoju lošu karmu jer nastavljaju i dalje na isti način i ne mijenjaju se. Ali ako je prisutna Milost Božja, ili ako intervenira duhovni Učitelj, duši je pomognuto.

Tako, kada živimo u običnoj fizičkoj svijesti ili u svijesti tijela, pakao je stvarno mjesto. Ali s najviše duhovne razine, moramo znati da pakao, kao i Nebo, jesu razine svijesti. I Nebesa i pakao počinju u umu. Onog trenutka kada pomislimo nešto dobro, onog trenutka kad se pomolimo i meditiramo i pokušavamo ponuditi unutarnju svjetlost što smo je stekli našim meditacijama i

molitvama, počinjemo živjeti na Nebu. Onog trenutka kada o nekome loše mislimo, kritiziramo ga i njegujemo loše misli o njemu, tada ulazimo u pakao. Nebesa mi stvaramo; pakao mi stvaramo. Našim božanskim mislima stvaramo Nebesa. Našim pogrešnim, budalastim, nebožanskim mislima, stvaramo pakao unutar sebe. Nebo i pakao su i jedno i drugo stanja svijesti duboko u nama. Kada zađemo duboko u sebe, vidimo da je cijeli svemir unutar nas. Unutar ovog fizičkog tijela nalazi se suptilno tijelo, a unutar suptilnog tijela, u srcu, nalazimo postojanje duše. Tada, odatle, zađemo li duboko u sebe, vidimo cijeli svemir.

REINKARNACIJA: VELIKO HODOČAŠĆE

PITANJE: Koja je svrha reinkarnacije?

ODGOVOR: U jednom životu na zemlji ne možemo sve učiniti. Ostanemo li u svijetu želja, nikada nećemo biti u stanju ispuniti sami sebe. Kao djeca imamo na milijune želja i čak kad dosegneмо dob od sedamdeset godina i uvidimo da neka određena želja nije bila ispunjena, osjećamo se bijedno. Što više želja ispunimo, tim više želja dobivamo. Želimo jednu kuću, tada dvije kuće; jedan auto, tada dva auta, itd. Tome nema kraja. Kada su naše želje ispunjene, nalazimo da smo još uvijek nezadovoljni. Tada postajemo žrtve drugih želja ili većih želja.

A sad, naš najdraži jest Bog. Mislite li da će nam Bog dopustiti da ostanemo neispunjeni? Ne! Sama svrha Boga jest ispuniti svakog pojedinca i Samoga Sebe kroz nas. On će načiniti da se neprestano iznova vraćamo kako bismo ispunili svoje želje. Želi li netko žarko postati milijunaš u ovoj inkarnaciji, a na kraju svog putovanja uviđa da nije postao milijunašom, tada, ako je njegova

želja stvarno jaka, on će se morati vraćati sve dotle dok stvarno i ne postane milijunašom. Ali postavši milijunašom, on će uvidjeti da je još uvijek u izvjesnom smislu ostao prosjak, jer neće imati duševnog mira. No, uđe li u svijet težnje, on možda neće imati novaca, ali *imat će* duševni mir, a to je pravo bogatstvo.

Idemo li životom kroz želju, uviđamo da postoji beskonačna povorka želja. Ali, idemo li životom kroz težnju, tada vidimo cjelinu, ulazimo u cjelinu i prije ili kasnije postajemo cjelina. Znamo da ako možemo spoznati Boga, da ćemo u Bogu sve pronaći, jer sve postoji u Bogu. Stoga prije ili kasnije napuštamo svijet želja i ulazimo u svijet težnje. Tamo smanjimo svoje želje i više mislimo o Miru, Blaženstvu, božanskoj Ljubavi. Da bi se dobilo malo Mira, kap nektara, trebat će možda godine i godine. Ali duhovna je osoba spremna neograničeno dugo čekati na Božji Čas da ispuni svoju težnju. A njena težnja da postigne taj Mir, Svjetlost i Blaženstvo neće biti uzaludna.

A sad, ako nam je cilj ući u Najviše, Beskrajno, Vječno, Besmrtno, tada naravno, kratko vrijeme jednog života nije dovoljno. Ali opet, Bog neće dopustiti da ostanemo neispunjeni. U našoj ćemo idućoj inkarnaciji nastaviti svoje putovanje. Mi smo vječni putnici. Moramo nastaviti, nastaviti sve dok ne dosegne svoj Cilj. Savršenstvo je cilj

svakog aspiranta. Pokušavamo usavršiti sebe u nesavršenom svijetu. A to savršeno savršenstvo ne možemo nikada postići u jednom jedinom životu.

Duša može razviti punu mogućnost spoznaje Najvišeg i ispunjenja Božanskog samo težnjom i evolucijom. Kao prvo, fizičko, ljudsko u nama, mora težiti postati jedno s Božanskim u nama, s dušom. Ovog trenutka tijelo ne sluša zapovijedi duše; to jest, fizički se um buni.

Rad fizičkog uma prekriva božansku svrhu duše i duša ne može izbiti na površinu. Na sadašnjem stupnju evolucije, većina je ljudi nesvjesna i ne znaju što duša hoće ili treba. Imaju želje, tjeskobu zbog uspjeha, žestinu i uzbuđenje. Svi ti izviru iz vitala ili ega, dok bilo što učinjeno dušinom sviješću uvijek je sve sama radost. Ponekada možemo čuti zapovijedi duše, ili poruku naše savjesti, ali još uvijek ne učinimo ili ne rekemo pravu stvar. Ne, fizički um je slab, mi smo slabi. Počnemo li pak težiti umom, a onda odemo iznad uma k duši, lako ćemo čuti, a također i poslušati zapovijedi duše.

Doći će dan kada će duša biti u stanju iskazati svoje božanske osobine i načiniti da tijelo, um i srce osjećaju kako trebaju svoje samootkriće. Fizičko i vital će svjesno htjeti slušati dušu i biti upućivani i vođeni dušom. Tada ćemo, ovdje u fizičkom, imati besmrtnu prirodu, besmrtan život,

jer će naša duša postati potpuno i nerazdvojno jedno s Božanskim na zemlji. Tada ćemo svoje unutarnje bogatstvo morati ponuditi cijelom svijetu i očitovati mogućnosti svoje duše. Vrlo se često događa da se spoznaja dogodi u jednoj inkarnaciji, ali se za manifestaciju duša mora uvijek iznova vraćati na zemlju. Sve dotle dok ne otkrijemo i ne očitujemo najvišu Božanstvenost unutar sebe, naša igra nije gotova. Svoju ulogu u kozmičkoj Drami nismo završili, stoga se uvijek moramo iznova vraćati u svijet. Ali u maršu evolucije, u jednoj od njenih inkarnacija, duša će potpuno spoznati i potpuno očitovati Božansko u fizičkom i kroz fizičko.

PITANJE: Hoće li cijeli svijet konačno postati boljim mjestom kao rezultat evolucije što se odvija reinkarnacijom?

ODGOVOR: Svijet stalno evoluirá, napreduje, svjesno ili nesvjesno. Ono je poput majušnog sjemena koje niče u biljku, a onda izrasta u drvo. Tako svijet evoluirá. Nekada smo bili u mineralnom svijetu, onda u biljnom, pa u životinjskom svijetu. Sada smo ljudi; ali ako smo dovoljno iskreni, uvidjet ćemo da iako imamo svjesni, razvijeni um, još uvijek nismo odbacili naše životinjske sklonosti i osobine. Još uvijek smo

napola životinje, svađamo se, tučemo se, borimo se. Ali doći će dan kada će na zemlji biti samo božanski ljudi. Vidjet ćemo ih kao što sada vidimo ljudska bića pred sobom.

PITANJE: Kako jedan duhovni Učitelj poput Vas može uvjeriti nekoga tko ne vjeruje u reinkarnaciju da je ona stvarno istinita?

ODGOVOR: Zatraži li netko od mene da ga uvjerim da je imao prošle živote, čak iako ta osoba ne vjeruje u reinkarnaciju, bio bih mu u stanju to dokazati. Zatražio bih od te osobe da sa mnom meditira nekoliko minuta, a bih ušao u nju i iznio na površinu njezinu prijašnju inkarnaciju. Iznio bih na površinu sliku jedne ili dvije njezine aktivnosti do te mjere snažno, da bi joj ono što je ta osoba bila u svojoj prijašnjoj inkarnaciji postalo jasno. Učinio sam to popriličan broj puta u New Yorku. Ali ponekada za osobu nije dobro da zna svoje prošle inkarnacije i tada joj ih ne kažem.

Jedan od mojih najodanijih učenika jednog me je dana upitao o svojoj prošloj inkarnaciji. Rekao sam da je u svojoj prošloj inkarnaciji bio lađar u Japanu. Rekao sam mu da može zaći duboko u sebe i vidjeti to. Nisam ni dovršio rečenicu kad je on vidio samog sebe kao lađara. Ali za one koji su oholi, koji neće vjerovati, a ima ljudi koji neće

vjerovati, trebamo vidjeti isplati li se uopće uvjeravati ih u njihovu prošlost. Jer, ako su oni zadovoljni svojom vlastitom predodžbom da reinkarnacija ne postoji, onda neka budu zadovoljni. Uostalom, tko je na gubitku?

Jedan me je mladić, koji nije bio moj učenik, jednom upitao o svojoj prošloj inkarnaciji. Rekao sam mu da je u svojoj prošloj inkarnaciji živio u Njemačkoj i umro u avionskoj nesreći. Na to je odmah odgovorio da je od svoje treće godine veliki obožavatelj Hitlera. Mogao je čitati njemačke knjige i poeziju od svoje treće godine. Ali ta informacija dečku nije uopće duhovno pomogla. Bio je znatiželjan i nahranio sam njegovu znatiželju, ali ne i njegovu duhovnost. Zato u većini slučajeva neću osobi ništa reći o njezinim prošlim inkarnacijama.

PITANJE: Ako netko živi dobrim životom i dosegne Nirvanu, znači li to da se neće ponovno reinkarnirati?

ODGOVOR: Reinkarnacija ne znači da ako netko čini dobra djela, božanska djela, da se neće vratiti, i da ako netko čini loša djela, pogrešna djela, da će se on vratiti. Ne, svatko će se vratiti u svijet, ali onaj tko čini dobra djela imat će prirodno bolji

život u svojoj idućoj inkarnaciji nego onaj tko čini loša djela.

Nirvana je put negacije. Oni koji slijede put Nirvane žele ostati u krajnjem Blaženstvu, ili možete to nazvati izumiranjem. Ali ne bismo trebali rabiti izraz "izumiranje"; to je krajnje Blaženstvo. Ti se ljudi ne žele reinkarnirati. Kada uđu u Nirvanu, tamo za njih putovanje završava. Duša osjeća da ne želi više hodati ili trčati. Ne želi se više uključiti u zemaljske aktivnosti. Nitko ne može natjerati dušu da se reinkarnira osim Svevišnjeg. Ali iako Svevišnji ima tu moć da natjera dušu, On to ne čini. Svevišnji nikoga ne tjera da učini bilo što.

No, postoje neke duše koje hoće prihvatiti svjesnu ulogu u Božjoj *Lili* ili božanskoj Igri. Oni znaju da je reinkarnacija apsolutno nužna za sve koji žele ovdje na zemlji služiti Bogu. Boga se mora spoznati na zemlji; ni na jednom drugom planetu ili razini ne može biti bilo kakve spoznaje. Tada nakon spoznaje, čovjek daje obećanje da će se vratiti, poput Swamija Vivekanande i Sri Ramakrishne koji su obojica rekli da ako makar jedna osoba ostane nespoznata na zemlji, da su spremni vratiti se. I u mom slučaju također, dolazit ću i odlaziti ako mogu biti od bilo kakve koristi Svevišnjem u čovječanstvu.

PITANJE: Može li se duša reinkarnirati u druge svjetove nakon smrti?

ODGOVOR: Duša koja je preuzela ili ušla u ljudsko tijelo ne može i ne reinkarnira se u drugim svjetovima. Duša može proći kroz druge razine: fizički, vitalni, mentalni i psihički ovoj. Čim duša napusti tijelo, na putu prema svojoj vlastitoj oblasti, ona prolazi tim razinama. Ali tamo se duša ne reinkarnira. Duša samo prolazi kroz ta mjesta koja su dio njenog putovanja za otkrićem. Ona posjećuje ta mjesta, ali se tamo ne reinkarnira. Duša se reinkarnira samo u fizičkom svijetu na zemlji. Duša može samo ovdje očitovati svoju božanstvenost.

Postoje sedam viših svjetova i sedam nižih svjetova, i tijekom sna ili meditacije svačija duša putuje u ta područja. Idući prema najvišem svijetu, ona može prolaziti svijet za svijetom; ili opet, može proći kroz niža područja. Obična osoba nije u stanju vidjeti dušu ili osjetiti dušine pokrete, ali veliki duhovni aspirant ili duhovni Učitelj može znati što duša čini i na kojoj je razini. No, reinkarnacija se zbiva samo ovdje na zemlji, u ovom svijetu.

PITANJE: Treba li duša uvijek fizičke roditelje da bi se reinkarnirala?

ODGOVOR: Sada fizičko tijelo mora doći od fizičkih roditelja. Ali doći će dan, što tvrdi većina duhovnih autoriteta, kada roditelji neće biti potrebni da bi duša došla na zemlju u fizičkom tijelu. To će biti učinjeno na okultnoj razini. I duša će doći u Postojanje s blistavim tijelom. Svijet postupno napreduje prema toj točki.

PITANJE: Pročitao sam da je kada se duša inkarnira u svijetu to poput ulaska u bojno polje. Je li to istina?

ODGOVOR: Svaki put kad se vratimo u polje očitovanja i uđemo u svijet, to je poput odlaska u borbu. Ovdje se duhovni tražitelj, božanski vojnik, mora boriti protiv straha, sumnje, tjeskobe, brige, ograničenja, vezanosti i svog najgoreg neprijatelja, smrti. On se stalno bori protiv neznanja, a smrt je dijete neznanja. On se bori i tada ili izgubi bitku i umre, ili svlada sve te nesavršenosti i negativne sile i vraća se pobjedonostan Bogu.

PITANJE: Kada se duša reinkarnira u novom tijelu, što se zbiva s duhovnim srcem? Ide li i ono, poput duše, iz jednog života u drugi?

ODGOVOR: Kada duša napušta tijelo, ona sa sobom uzima bit iskustava što su ga tijelo, um, vital i srce imali u ovom sadašnjem životu. Ali kad ode u oblast duša, ona sa sobom ne uzima srce, vital ili um. Kad se sad reinkarnira u novom tijelu, duša; ili možeš reći, psihičko biće ili Puruša; je ista. Ona još uvijek nosi spoznaje i iskustva svojih prošlih života. Ali prihvaća novo srce, novi um, novi vital i novo tijelo.

PITANJE: Kad se dijete inkarnira u obitelj, je li moguće da dječja duša bude manje razvijena nego duše roditelja?

ODGOVOR: Ponekada su roditelji podređeniji, daleko podređeniji djeci, a ponekada su roditelji nadređeniji. Ali isto kao što u vanjskom svijetu roditelji pokušavaju načiniti svoju djecu mudrom i dobroobrazovanom, u unutarnjem svijetu, ako se roditelji mole i meditiraju na svoju djecu, djeca će napredovati i rasti.

PITANJE: Ima li duša ikakav izbor po pitanju okoline u koju će se vratiti kad se reinkarnira i koje će tijelo uzeti?

ODGOVOR: Nitko ništa ne nameće duši. Duša sama čini izbor, ali ga Svevišnji mora odobriti. Duša, dok sjedi na vrhu drveta, osjeća da će, spusti li se na zemlju, biti u stanju ispuniti se. Ali, kao što znate, svijet je pun nesavršenosti i ograničenja. I kada duša dotakne dno drveta, osjeća da postoje sve neprosvijetljene sile, zle sile koje je pokušavaju uhvatiti i uništiti. Tada, premda je već načinila izbor, ponekada duša osjeća da je okolina koju je izabrala nezdrava, te može odlučiti napustiti tijelo.

PITANJE: Možeš li mi pomoći napustiti tijelo čim prije i pomoći mi reinkarnirati se u mjestu koje je visoko i vrlo hladno, s puno magle i snijega?

ODGOVOR: Imam moć učiniti to što tražiš od mene. Ali dođem li Svevišnjem s tvojom zamolbom, odmah će mi se nasmijati i reći: "Kakvog to učenika imaš koji tek što je oči otvorio, želi ih opet zatvoriti?" Klima nema nikakve veze sa spoznajom Boga. Sri Ramana Maharshi i Sri Aurobindo bili su iz Južne Indije koja ima vrlo vruću klimu, ali to ih nije spriječilo da spoznaju Boga. Postoje mnogi aspiranti koji žive u pećinama visoko u Himalajama, u vječnom snijegu, koji nisu bili u stanju spoznati Boga.

Klima nema nikakve veze s tim. Unutarnje srce težnje je to koje može donijeti spoznaju Boga, a ne vanjski klimatski uvjeti.

Tagore, najveći pjesnik Indije, običavao je dnevno napisati šest do osam pjesama. Jednom je pomislio da kad bi se mogao povući na neko osamljeno mjesto, da bi pisao puno bolju poeziju. Stoga je napustio svoju kuću i zatvorio se na jednom osamljenom mjestu u planinama. Bivajući tamo, nije bio u stanju napisati niti jednog retka poezije. Napokon je otkrio da nije okolina ono što je najvažnije, već unutarnje nadahnuće.

Bog je izabrao uvjete pod kojima živiš svoj sadašnji život. To je poput igrokaza. Pozornica je postavljena i zastor je za tebe dignut kako bi odigrao svoju ulogu i napredovao na duhovnom putu. Tvoji su sadašnji uvjeti najbolji mogući za tvoj napredak. A ti sada želiš napustiti tijelo i ući u novo tijelo u budućoj inkarnaciji kako bi imao okolinu za koju ti misliš da ti najbolje odgovara. Ali takav bi život bio gori nego sadašnji jer bi bio izabran s tvoje strane, dok je tvoj sadašnji život izabrao Bog.

Muče li te tvoja prošla djela u ovoj inkarnaciji, želim ti reći da je moja filozofija "Prošlost je prašina" ("Bilo pa prošlo"). Štogod da si učinio prije nekoliko godina, ili čak jučer, ne bi te smjelo brinuti. Prošlost nije bitna. Samo ono što odsada

činiš može ubrzati tvoj napredak. Sada imaš duhovnog Učitelja u fizičkom tijelu da ti pomogne. I upravo su sadašnjost i budućnost koja teče u sadašnjosti, ti koji ti mogu dati oslobođenje.

PITANJE: Je li sva patnja rezultat loše karme, bilo iz ovog života ili iz prošlog života?

ODGOVOR: Ne nužno. Ponekad što se može dogoditi jest, da iako nismo učinili ništa pogrešno, naša duša želi imati neko iskustvo patnje. Naša duša želi ući u samu dubinu boli samo zato da bi znala što je bol. Pretpostavimo da neka vrlo duhovna osoba uvidi nužnost izbatinati drugu osobu. Što ona čini? Odmah ulazi u osobu koju tuče i poistovjećuje se s njom. A snaga kojom ona osjeća ovo iskustvo jače je nego u osobe koju se zapravo mlati.

Mnogo puta učinimo pogrešnu stvar i ishod toga dobijemo prije ili kasnije. Ali opet, ponekada patimo zbog kozmičkih sila. Ponekada iskreni, vrlo odani roditelji imaju djecu koja su apsolutno neduhovna, nebožanska i bezvrijedna. Sad ćete vi reći da su možda u svojoj prošloj inkarnaciji roditelji također bili neduhovni i učinili mnogo pogrešnih stvari. U nekim slučajevima roditelji jesu bili loši u svojim prijašnjim životima, ali u drugim slučajevima to možda nije istina.

Ponekada na iskrene tragaoce utječu neprijateljske, životinjolike sile koje djeluju u svijetu. Kad se te nebožanske, neprijateljske sile koje lebde okolo, ponašaju poput pobješnjelih slonova ili uđu u osobu, tada ta osoba pati. To ovako ide: oko nas su životinje koje se bore, svađaju i uništavaju jedna drugu. Pobješnjeli slon, bez obzira koliko vi bili ljubazni i iskreni, jednostavno će vas uništiti. Nikada ne znate kad se te životinje kreću uokolo. Stoga kad iskreni tragalac pati, ne možemo odmah zaključiti da je on u svojoj prošloj inkarnaciji učinio nešto loše.

Slijedimo li duhovni život svo vrijeme, tada ostajemo u polju božanske Moći, koje je poput utvrde. Mi smo unutar utvrde Bogom zaštićeni. Kada nas pogrešne sile, nebožanske sile pokušaju napasti, božanska im Milost stoji na putu. Duhovni ljudi pokušavaju uvijek biti svjesni Božjeg Suosjećanja, Božjeg Blagoslova, Božje Svjetlosti jer znaju da čak iako oni ne čine pogrešne stvari, nebožanske sile ih ipak mogu napasti. A kada učine pogrešna djela, odmah znaju da postoji netko tko im može oprostiti, tko ih može zaštititi, tko im može podići svijest, a taj je netko njihov unutarnji Pilot ili Bog.

PITANJE: Možete li nam, molim Vas, objasniti kako zakon karme utječe na nas u ovom životu i u našem idućem životu?

ODGOVOR: Prošlost nosimo u sebi. To je stalan tijek. "Kako sijete, tako ćete i žeti." Učinimo li nešto pogrešno, moramo znati da ćemo bilo danas ili sutra, bilo u fizičkom svijetu ili u unutarnjem svijetu, dobiti ishod toga. Kradem li stalno, jednoga ću dana biti uhvaćen i stavljen u zatvor. Možda neću biti uhvaćen danas, ali jednoga ću dana biti uhvaćen. A učinim li nešto dobro, ako se molim, ako meditiram i činim božanske stvari, dobit ću, također, i ishod toga. Ponekada vidimo nekoga tko je učinio nešto loše kako uživa u svijetu. Ali možda je učinio nešto izvanredno, nešto čudesno u svojoj prijašnjoj inkarnaciji i sada bere plodove svog dobrog djela, dok ishodi njegovih loših djela još nisu počeli donositi plod. U večeri svog života, ili u budućem životu, bit će zasigurno kažnjen.

U slučaju obične, netežeće osobe, karmička je razdioba neizbježna, neminovna. Zakon karme uvijek veže; poput zmiije obmotat će se oko nje. Ona mora platiti cijenu, porez. Zakon karme nemilosrdan je. No opet, postoji nešto što se zove Božja Milost. Bio sam neznalica i učinio sam nekoliko pogrešnih stvari. Ali ako lijem gorke

suze i molim za oprost, tada će se prirodno Božja Samilost spustiti na mene. Kada osoba uđe u duhovni život, njegova karma može lako biti poništena ako je to Božja Volja koja djeluje kroz duhovnog Učitelja. Postupno Božja beskrajna Milost može poništiti ishode njezine loše karme i ubrzati ishode njezine dobre karme. Ako tragalac ne samo da želi duhovni život, već i iskreno svakoga dana sprovodi duhovni život, tada on može stajati iznad zakona karme, jer će Bog zasigurno obasuti Svoju neograničenu Milost na posvećenu glavu i srce aspiranta. Naravno, ne mogu i dalje činiti istu nebožansku stvar i osjećati da će mi Bog uvijek opraštati. Ne. Ali ako Bog vidi duševni vapaj koji se iznutra uzdiže, ako vidi da sam iskren i da težim i da želim biti oslobođen iz zamke neznanja, On mi neće samo oprostiti, već će mi dati i potrebnu snagu da ne ponovim istu grešku.

Kad se vratimo u svojoj idućoj inkarnaciji, prirodno ćemo, prema ishodu svoje prošle karme, početi svoje putovanje. Ako smo učinili mnogo pogrešnih stvari, ne možemo očekivati da ćemo spoznati najvišu Istinu u svojoj idućoj inkarnaciji. Ali ako je prisutna Božja Milost, lako možemo poništiti pogrešne stvari koje smo već počinili tijekom ovog života.

PITANJE: Ne spozna li učenik Boga dok je njegov Guru u tijelu, kako će Guru moći pomoći učeniku u njegovoj idućoj inkarnaciji ako nema nijednog drugog živućeg Gurua kroz kojeg bi mogao djelovati?

ODGOVOR: Guru ne treba drugog Gurua da bi kroz njega djelovao. Prije četiri tisuće godina, Gospod Krišna je imao učenike dok je bio na zemlji i čak i sada postoje mnogi njegovi učenici koji nisu prihvatili drugog Učitelja. Oni se reinkarniraju, na primjer, u obitelj koja slijedi Krišnin put, tako da im Krišna može dati oslobođenje na svoj način. Slično je tako i s drugim velikim Učiteljima. Postoje mnogi učenici Sri Ramakrishne koji su se vratili na zemlju. Nisu otišli ni jednom drugom Guruu, pa ipak bivaju ispunjeni. Ali, da su htjeli drugog Učitelja, Ramakrishna bi im naravno rekao da odu kod nekog drugog. Neki učenici velikih Učitelja prihvatili su druge Gurue. Zapravo, neki su od mojih vlastitih učenika bili s Gospodom Krišnom. Kako duhovni Učitelj može pomoći svojim učenicima ako ne odu kod nekog drugog Gurua? On to može učiniti kroz svoju svjesnu volju, volju svoje duše. Ja sam ovdje na zemlji i iako nisam u Engleskoj ili Porto Riku, svojom svjesnom voljom, u dva sata rano ujutro, koncentriram se na sve one

koji su tamo moji učenici. Dovoljno mi je koncentrirati se jednu kratkotrajnu sekundu, ali ja to činim dulje kako bih znao što duša čini i koliko je daleko napredovala. Stoga, čak i dok je u fizičkom, što je pravo ograničenje, duhovni Učitelj može pomoći svojim učenicima u različitim krajevima svijeta. Tada kad napusti tijelo, potpuno je slobodan. S druge obale duhovni Učitelj djeluje pomoću dušine Svjetlosti ili snage Volje. Dušina se Svjetlost može ponuditi s bilo koje razine svijesti, od najviše razine pravo dolje na zemaljsku razinu. Tako se Učitelj iz viših svjetova može lako povezati s učenikovom dušom koja teži, i učenik može odgovoriti na Učiteljevu Svjetlost. Na takav način Učitelj može i hoće i mora pomoći učeniku.

Kada Učitelj prihvati nekoga kao svog pravog učenika, istinskog učenika, on daje obećanje Bogu, Svevišnjem i duši tog pojedinačnog tražitelja da će biti vječno odgovoran za tu dušu. Ali ima mnogo, mnogo onih koji će doći na naš put, na stotine tisuća. Mogu s nama ostati deset, dvadeset, trideset ili čak četrdeset godina, ali nas zapravo nikada neće prihvatiti. Kada Učitelj napusti tijelo, on nije odgovoran za te takozvane učenike. Učitelj će ih prepustiti vlastitoj sudbini.

A sad netko može upitati: "Kako to da smo dolazili u Centar, a ti nas nisi prihvatio kao prave učenike?" Razlog je jednostavan. Oni me nisu

prihvatili svim srcem. Samo onaj koji je stvarno prihvatio naš put može se smatrati pravim učenikom. Prihvaćanje mora biti obostrano. To ne može biti učinjeno na silu. Ljudski roditelji primoravaju, ali duhovni roditelji to ne mogu.

Nisam svima onima koji su moji pravi učenici rekao to osobno izvana, ali iznutra sam im rekao i oni mogu biti siugrni da kad napustim tijelo da neće biti izgubljeni. Neće nikada biti izgubljeni, bilo u ovoj ili u svojim budućim inkarnacijama. Pravi učenici, oni koji su me prihvatili kao svoje vrlo vlastito, bit će ispunjeni i spoznati u ovoj inkarnaciji ili u svojoj idućoj inkarnaciji ili za vrlo malo inkarnacija. Nekim će učenicima možda trebati dvadeset ili više inkarnacija zbog njihovog vrlo bijednog početka. Nekima, koji su mi došli u svojoj prvoj ili drugoj ljudskoj inkarnaciji, trebat će na stotine inkarnacija. Prva ili druga ljudska inkarnacija je poluživotinjska inkarnacija. Životinja je još uvijek preovladavajući činitelj, stoga kako mogu doseći spoznaju Boga? Čak i u New Yorkškom Centru ima mnogo učenika koji su imali svega šest ili sedam ljudskih inkarnacija. Kada veliki Učitelji dolaze na zemlju oni uvelike ubrzaju napredak svojih učenika. Ali koliko ga daleko mogu ubrzati kad su sami učenici načinili tako malo napretka? Pa ipak, Učitelji se hrabro pokušavaju boriti; izazovu neznanje. Kažu: "Da

vidimo koliko daleko možemo otići." A opet, neki učenici koji su na zemlji bili svega nekoliko inkarnacija, još uvijek mogu najbrže trčati zbog svoje iskrenosti, poniznosti i gorljivosti da trče. Ne koriste svoje prijašnje mračne osobine i njihov um ne bio prekriven milijunima misli i ideja. Od samoga početka svog duhovnog života oni otpočinu marširati. Dođu u duhovnu obitelj, ili ako su dovoljno sretni, nešto ih iznutra pogura naprijed da dođu Svjetlosti. Postoji nešto što se zove Božanska Sreća. Neki ljudi imaju tu sreću i iskoriste li je na pravilan način, tada je sve moguće u jednoj inkarnaciji. Inače je potrebno na stotine godina.

PITANJE: Kako ćeš s nama održati kontakt nakon što napustiš tijelo?

ODGOVOR: Imat ću poseban telefon s telefonskim operatorima. Tamo *je* jedan. Ispričat ću vam jedan vrlo dražestan događaj. U Indiji otprilike 1951., sjedio sam pored svog prijatelja Jyotisha izvan kuće. Jyotish mi je bio vrlo drag, stoga sam to učinio samo za njega. Htio je dobiti neke poruke od svoje majke koja je umrla sedam ili osam godina prije toga.

Rekao sam: "Pogledaj, koristim svoj telefon. Sada ću odnijeti poruku od tebe tvojoj majci. Tada ću

dobiti poruku od nje i ona će ti doći neposredno poput odgovora. Postavit ću pitanje tvojoj majci u tvoje ime, ali odgovor ćeš dobiti *ti*." Postavio sam tri pitanja. Odgovori su došli i on ih je primio i bio je duboko dirnut. Prvo sam poslao njegovu dušu, a onda svoju dušu duši njegove majke. Tada su oni razgovarali i odatle je on dobio poruke.

A kad je Jyotish imao dvadeset i pet godina, pet se dama zaljubilo u njega, ali on nikada nije oženio ni jednu od njih. Zbog svoje prošle karme, sve su zajedno umrle u brodskoj nesreći. Za vrijeme te nesreće on je bio u Burmi. Stoga su tih pet dama također bile u svijetu duša s njegovom majkom.

Kada sam mu rekao da ću donijeti i poruku od njegovih prijateljica, rekao je: "Kako ćeš znati tko su ako ti ne kažem njihova imena?" Odgovorio sam mu: "Ući ću kroz tvoju dušu i dat ću ti njihova imena. Sada u tišini ponovi imena djevojaka. Svakoj ću postaviti pitanje, a ti ćeš dobiti odgovor." Bio je tako lukav; mislio me je prevariti. Za tri je pomislio prava imena, ali za preostale dvije pomislio je potpuno lažna imena. Skoro sam izrekao ta lažna imena kad je njegova duša odmah stala pred mene i rekla mi istinu. Njegova me je duša zaštitila. Rekao sam: "Oh, pokušavaš me prevariti sa zadnja dva imena!" i on se prostro pred mojim stopalima.

Tada je počelo ašramsko ogovaranje. Odakle dokud smo se spustili tog dana! Idućeg dana Jyotish je ispričao ovo iskustvo bliskom zajedničkom prijatelju i upitao: "Vjeruješ li u to?" Prijatelj je rekao: "Možda si bio pijan. *On* je uvijek pijan. Samo pijanice mogu učiniti takvu stvar! Znajući što ti je s prijateljima, kakvu dobrobit dobivaš?" U sebi je prijatelj povjerovao, ali izvana se pretvarao da nije.

Kada je jedan od mojih učenika umro, rekao sam njegovim malim nećacima da možemo popričati s njihovim ujakom u svijetu duša, baš kao na telefonu. Mislio sam učiniti tu sitnicu za njih, ali moje me unutarne biće upozorilo da će biti prestrašeni, silno prestrašeni i da bi to stvorilo probleme, tako da to nisam učinio.

PITANJE: Ako je netko duhovna osoba, hoće li njegova iduća inkarnacija biti drukčija od one obične osobe?

ODGOVOR: Naravno. Ako je duša vrlo duhovno napredna, neće uzeti običan život, jer je već prošla kroz običan život. Svaka je inkarnacija stepenica prema našoj krajnjoj spoznaji Boga. Ukoliko je netko svjesno težio u svojoj posljednjoj inkarnaciji, njegovo će buduće rođenje sadržavati više prilika za njegov duhovni napredak. A ako je tragalac tek

započeo svoj duhovni život u svojoj prijašnjoj inkarnaciji, te ako je stvarno bio iskren u svojoj duhovnoj praksi u svom prijašnjem životu, tada će naravno početi težiti u vrlo mladoj dobi. Rodit će se u duhovnoj obitelji gdje će ga od samoga rođenja ohrabrivati da vodi duhovni život, a on će početi težiti kad mu bude deset, dvanaest, četrnaest ili šesnaest godina. Ipak, može se dogoditi da mu okolnosti budu loše. Tada, čak iako je počeo svoj duhovni život u prošloj inkarnaciji, u ovoj će inkarnaciji ići sporo jer neće dobiti pomoć od svojih roditelja niti od svoje okoline. Ali to nije rizik; to je putovanje. U procesu evolucije duša prelazi na tisuće unutarnjih milja zadobivajući različita iskustva, a ta su iskustva ta koja će konačno dati duši njenu najpotpuniju spoznaju.

Ali ako je osoba bila vrlo veliki aspirant koja tek što nije spoznala Boga, tada će skoro zasigurno doći u vrlo visoko duhovno razvijenu obitelj i od samog početka bit će u stanju ući u pravi duhovni život. Većina pravih duhovnih Učitelja ulazi u vrlo visoko duhovno razvijene obitelji. Bog može poslati duhovnog Učitelja u obitelj koja ne teži, s obzirom da On nije vezan nikakvim planom, ali u većini slučajeva duhovni Učitelji dolaze u duhovne obitelji.

PITANJE: Maloprije ste rekli da je svaka inkarnacija stepenica prema našoj spoznaji Boga. Znači li to da Boga ne možemo dosegnuti u ovom životu?

ODGOVOR: Ne, uopće ne. U pitanju je prethodna podloga i težnja. Ako je netko težio i meditirao u prošlim životima, tada nema nikakvog razloga što ne bi mogao, snagom svoje težnje, doseći spoznaju u ovoj svojoj sadašnjoj inkarnaciji. S obzirom da svi napredujemo prema spoznaji, u jednoj ili drugoj inkarnaciji, ova će se spoznaja zasigurno dogoditi. Kao što sam rekao, u pitanju je duhovni razvitak aspiranta.

PITANJE: Ako tražitelj umre, prestaju li sve njegove odgovornosti i rad u razdoblju između njegove smrti i njegovog ponovnog rođenja? Ili je u stanju raditi svjesno, ili na neki način nastaviti rad koji je započeo, prije nego što se vrati na zemlju?

ODGOVOR: Zavisi od dostignuća pojedinačnog tražitelja. Pretpostavimo da je jedan napredan tražitelj napustio tijelo i pretpostavimo da je bilo mnogo stvari koje je htio postići na zemlji dok je tamo bio, ali nije uspio. Što će on učiniti? Kad napusti tijelo, mora prvo proći kroz fizički ovoj,

vitalni ovoj, mentalni ovoj i ostale ovoje, a onda ulazi u oblast duše. Ako je njegova vlastita volja da se idućih deset ili dvadeset godina ne vrati na zemlju, i ako je to također Božja Volja, tada u međuvremenu može svoj rad na zemlji završiti kroz nekoga tko je još uvijek na zemlji i tko mu je najdraži. Zato što je napredna duša, može primijeniti volju svoje duše s mjesta odakle jeste na svog najdražeg na zemlji. Ali kad obična ljudska bića napuste tijelo, ona to ne mogu učiniti. Recimo, primjerice, netko želi da njegova djeca diplomiraju. Tada nakon što napusti tijelo, sve dok je duša u vitalnom ovoju, u suptilnom ovoju, ona može slati te želje i obične želje djeci. Kroz vitalno, duša još uvijek održava neki fizički kontakt sa zemljom. Obične zemaljske želje mogu biti ispunjene ili pojačane voljom preminule osobe koja je napustila tijelo pred godinu-dvije. Ali kad se duša vrati na više razine, tada neće željeti, neće djelovati na takav način na sinove ili kćeri koji su još uvijek na zemlji. Duša neće mariti za zemaljsko zadovoljstvo djece, za ispunjenje njihovih brojnih zemaljskih želja. Ali ima li duša nebesku težnju za svoje drage, sa viših svjetova pokušat će povećati njihovu težnju i pomoći im na svaki mogući način. Duša će otići moćnim dušama koje su još uvijek na zemlji i preklinjati ih da u duhovnom svijetu pomognu njihovim dragima. Ali ako je duša vrlo

visoko evoluirala i vidi da je netko uistinu iskren i teži, tada duša sama može pomoći toj osobi.

PITANJE: Je li duljina vremena što ga duša provede u svijetu duša između inkarnacija, određena težnjom prijašnje inkarnacije? Ako je u pitanju uzvišena duša, hoće li se prije inkarnirati?

ODGOVOR: Ovisi o težnji i o nužnosti. Ti možda imaš težnju učiniti nešto, ali istodobno Bog možda ne osjeća nužnost da ti to i učiniš. S tvoje je strane težnja potrebna. Težiš se vratiti i odmah ponovno započeti igru. To je kao da si igrao pola sata, a sada uzimaš kratki odmor. Tada, ako se ne želiš više odmarati, kažeš: "Daj mi priliku dovršiti igru i vratiti se." Ali Bog može reći: "Ne, želim da se još malo odmaraš." Tada se ne možeš vratiti. Ali ako tvoja težnja i Božja nužnost postanu jedno, tada se sigurno možeš vratiti.

Neke se duše reinkarniraju skoro trenutno, bez odlazanja u oblast duša. Pretpostavimo da netko u nesreći prerano umre. Tada njegova duša može otići samo do vitalnog ovoja i odatle, umiješa li se neka duhovna figura ili Božanska Milost, može za sedam ili osam mjeseci uzeti inkarnaciju u novoj obitelji.

Većina se običnih duša vraća natrag nakon što su ostali u svijetu duša šest, sedam ili najviše dvadeset godina. Vrijeme u svijetu duša duša koristi da bi upila svoja iskustva sa zemlje. Veliki ljudi, poput velikih znanstvenika ili duhovnih figura, ne rađaju se ponovno tako brzo poput običnih ljudi. Vrlo ćete rijetko vidjeti veliku figuru u bilo kojem polju koja bi se vrlo skoro ponovno inkarnirala. Neki ostaju u svijetu duša sedamdeset godina ili više. U nekim slučajevima, duhovni Učitelji čekaju sto ili dvjesto godina prije nego što se ponovno reinkarniraju. Ali nema čvrstog pravila. Ako Svevišnji želi da se oni vrate na zemlju, moraju se vratiti iako to ne žele. Dušina vlastita odluka, uz dopuštenje Svevišnjeg, odlučuje koliko dugo treba nekoj osobi da se ponovno inkarnira.

PITANJE: Ako je netko nadaren u ranom dobu, znači li to da je njegovoj duši dan taj potencijal, ili je on to pokušao postići kroz mnogo života i konačno to postigao?

ODGOVOR: Potencijal svatko ima, poput grumena gline. Kada ga jedan grnčar oblikuje, vrč postaje prekrasan, a drugi će grnčar napraviti vrč koji neće biti toliko lijep. Bit i jednog i drugog vrča jest ista, glina. Slično tome, u duhu smo svi jedno.

Ali dok jedan grnčar vaja, možeš se zapitati: "Zašto je on taj određeni vrč izvajao tako lijepim?" Postoji nešto u tom određenom grnčaru što se naziva svjesnom težnjom. U svemu drugome moja bit, tvoja bit, svačija bit ostaje istom. Ali kad taj određeni grnčar vaja, postoji nešto u njemu što mu pruža priliku učiniti nešto jedinstveno.

Stoga, taj određeni potencijal nije od samoga početka dat. Ne, svakoj je osobi suđeno primiti vrlo ograničenu slobodu koja je počela od početka stvaranja. Sada ta sloboda označava potencijal. Neki taj potencijal koriste za duhovni život, neki ga koriste za glazbu, neki za poeziju i tako dalje. Neki je ne koriste uopće. Ali potencijal se neće razviti u stvarnost sve dotle dok ga njegov vlasnik ne iznese na površinu i razvije.

PITANJE: Ponekada moj rođak i ja meditiramo gledajući jedan drugome u oči, a kada to činimo ponekada vidimo kako se lice onome drugome mijenja, čak i kosa promijeni boju. Pitam se što to znači.

ODGOVOR: Vidiš njegovu bivšu inkarnaciju i on vidi tvoju. Ali to nije uopće preporučljivo. Recimo da vidiš da si prije tri ili četiri inkarnacije bio životinja, premda si imao ljudsko tijelo. Ima mnogo takvih ljudi. Ako se ne molimo ili

meditiramo, tada smo ovdje na zemlji tek nešto bolji od životinja. U Jamaici, u Puerto Ricu, u Kanadi, u New Yorku, kada hodam ulicama vidim ljude koji su se po prvi put inkarnirali kao ljudska bića. Što možeš od njih očekivati? Upravo su netom stigli iz životinjskog carstva.

Da dva učenika gledaju jedan u drugoga i svjesno se koncentriraju na oči i iznose prošlost na površinu, vrlo je rizično, jer možete nesvjesno iznijeti svoju životinjsku svijest na površinu. U Indiji znam ljude koji su to činili sa svojom braćom i sestrama, a onda su nebožanske sile iz prošle inkarnacije od jednoga ušle u drugoga i obrnuto. Čak i u ovoj inkarnaciji, sve dok ne spoznamo Boga, postoje mnogi nebožanski elementi u našoj prirodi s kojima se moramo nositi. Stoga nemojmo iznositi prošlost na površinu. Ta je prošlost, uvijek govorim, prašina. Je li ti prošlost dala spoznaju? Nije! Da jeste, tada mi ne bi ni došao. Stoga nije nužno niti preporučljivo vraćati se prošlosti.

PITANJE: Pomaže li znati kakva si vrst životinje bio u svojim prošlim inkarnacijama, ili kakva si vrsta čovjeka bio?

ODGOVOR: Kada ulazimo u unutarnji život i razvijemo svoju unutarnju svijest, našu unutarnju sposobnost, dobijemo sjećanja na svoje prošle

inkarnacije. Duboko u svojoj meditaciji možemo lako osjetiti da smo prije živjeli. A ako znamo da smo imali prošlost, te ako znamo da sadašnjost još uvijek nije završena i da mi sami nikada ne možemo ostati nedovršenima, tada će nas poticaj sadašnjosti odvesti u budućnost gdje ćemo postići svoju potpunost. Istodobno, svoj napredak možemo ubrzati imamo li Učitelja. Ako smo iznimno posvećeni unutaršnjem životu i ako imamo Gurua, tada u jednom životu možemo načiniti napredak od dvadeset inkarnacija.

A sad pretpostavimo da znamo da smo bili srna u svojoj posljednjoj životinjskoj inkarnaciji. Jedina je prednost što možemo razmišljati o svojoj brzini i reći: "U životinjskoj sam inkarnaciji tako brzo trčao, a tada nisam imao tako naprednu dušu kao što sada imam. Hajde da u ovoj inkarnaciji trčim još brže!" Čim se sjetimo da smo brzo trčali u svojoj prošloj inkarnaciji, osjećamo se nadahnuti trčati brzo u ovoj inkarnaciji. Ako znamo svoju prošlu inkarnaciju, tada je možemo pozitivno iskoristiti; tada nadahnuće vrlo brzo izbija naprijed. Ako netko zna da je bio tražitelj, tada time dobiva nešto radosti i pouzdanja. "Svoje sam putovanje započeo u svojoj prošloj inkarnaciji, ali put je bio vrlo dug i težak. U ovoj inkarnaciji još uvijek hodim istim putem, ali ovaj put ne moram ići tako daleko. Također, lakše je jer imam nešto

pomoći. Imam sposobnost. Imam voljnost. Imam iskustvo. S duhovnim Učiteljem koji me vodi, lako ću dostići svoj cilj."

Ali samo u vrlo rijetkim prilikama ispravno iskoristimo znanje o svojim prošlim inkarnacijama. Većinu vremena ono nam uopće ne pruža nikakvo ohrabrenje. Ako znamo da smo u svojoj prošloj inkarnaciji bili lopov ili nešto nebožansko, hoće li nam to pružiti imalo nadahnuća ili težnje? Ne! Odmah ćemo pomisliti: "Oh, bio sam lopov, a u ovoj inkarnaciji pokušavam postati svetac. Nemoguće! Beznadežno je pokušati postati duhovnim u ovom životu." Čak i u ovoj inkarnaciji učinimo li nekoliko pogrešnih stvari, dugo nam treba da iziđemo iz očaja. Pomislimo: "Bio sam tako loš. Učinio sam ovo. Učinio sam ono. Pa kako ću onda postati čistim? Kako ću spoznati Boga?" Čak iako smo prije četiri godine učinili nešto pogrešno, to nas još uvijek može proganjati.

S druge strane, recimo da znamo da smo u našoj prošloj inkarnaciji bili netko vrlo velik, a u ovoj inkarnaciji vidimo da smo ništa. Tada ćemo se bijedno osjećati. Proklinjat ćemo Boga i proklinjat ćemo sami sebe. Reći ćemo: "Ako sam bio toliko velik, kako to da sam u ovoj inkarnaciji toliko beskoristan? Kakvu sam to nezamislivu stvar učinio da zaslužujem ovakvu sudbinu? Bog je

nesmiljen; On ne mari za mene." Ali mi krivo shvaćamo Boga. Bog želi imati drukčije iskustvo kroz nas u ovoj inkarnaciji, a mi mislimo da je Bog samo neljubazan.

Aspirant želi unutarnju radost, radost koja ga ispunja i ispunja Boga. To on nikad neće dobiti od svojih prošlih inkarnacija. Ako uđe u neku svoju prošlu inkarnaciju i vidi da je bio predsjednik SAD, još uvijek neće dobiti nimalo zadovoljstva. Vidjet će da mu je kao predsjedniku život bio pun nevolje, nezadovoljstva i svih vrsta patnji. Za pravu radost, aspirant mora u duhovnom životu ići naprijed svojom vlastitom težnjom i unutarnjim vapajem, svojom vlastitom koncentracijom i meditacijom.

Najbolje je za nas ne misliti na prošlost. Naš Cilj nije iza nas; on je ispred nas. Naš smjer je naprijed, a ne natrag. Duhovnoj osobi uvijek kažem: "Prošlost je prašina". To kažem jer nam prošlost nije dala ono što hoćemo. Ono što hoćemo jest spoznaja Boga. Znajući svoje prijašnje inkarnacije ne pomaže nam u Bogospoznaji. Spoznaja Boga u potpunosti ovisi o našem unutarnjem vapaju. Važna je ne prošlost, već sadašnjost. Moramo reći: "Nemam prošlosti. Počinjem sada i ovdje Božjom Milošću i svojom vlastitom težnjom. Hajde da sada počnem trčati. Koliko sam daleko u prošlosti

otrčao nije bitno. Hajde da sada mislim samo o tome koliko ću daleko otrčati u ovom životu."

Upravo sada moramo na prošlost gledati kao na nešto potpuno različito od sadašnjosti, a sadašnjost kao nešto potpuno različito od budućnosti. Jednom kad spoznamo Boga, tada prošlost, sadašnjost i budućnost postaju jedno. Oblikuju krug koji je naše vlastito unutarne biće, naš cijeli život. Tada možemo lako pogledati u svoje prijašnje inkarnacije i znati što smo bili.

Želiš li nešto znati o svojim prošlim inkarnacijama, Bog će ti sigurno dati tu sposobnost. Ali najvažnija stvar nisu prošle ili buduće inkarnacije, već ono što si sada i ovdje. Želiš Boga. A meditiraš li duševno, Bog će ti zasigurno pokloniti taj dar. Posjedovati ćeš Ga i prisvajati kao svoje vrlo vlastito.

Želim reći još jednu stvar svojim učenicima. Sad ću se malo hvaliti, a i vi se također možete hvastati. U vašim prošlim inkarnacijama vodili ste duhovne živote. Da niste imali nikakvu pripremu, mislite li da bi vas Bog doveo k meni? Ne! Odveo bi vas nekom drugom Učitelju koji je za inč niži od mene. Duhovni Učitelji mog kalibra dobivaju učenike koji su u prošlosti već nešto pokušali ili učinili. Neki su učinili više, neki manje. Ali svatko je učinio nešto; inače biste otišli nekom drugom duhovnom Učitelju, a ne meni. Bog je ljubazan

prema meni i ljubazan je prema vama. Sveučilišnom profesoru Bog neće dati učenike iz vrtića. Čuvat će učenike iz vrtića za one koji ne mogu podučavati više razrede. U vrlo rijetkim prilikama, jedan ili dvojica su mi došli nakon samo nekoliko ljudskih inkarnacija, ali tih nekoliko duša imaju snažnu želju nadmašiti svoju sadašnju svijest.

PITANJE: Ako je osoba vrlo napredan tražitelj i razvije sposobnost vidjeti svoje prošle inkarnacije, hoće li to zapravo smetati njegovom napretku? Drugim riječima, je li uvijek štetno ako otkriješ da si u prošlosti bio lopov ili nešto slično?

ODGOVOR: Ako najiskrenije meditiraš u ovome životu, tvoja unutarnja snaga će se automatski razviti i dostići ćeš točku gdje nećeš biti uznemiren čak iako vidiš da si u nekoj prijašnjoj inkarnaciji bio najgori mogući kriminalac. Znaš da si ovdje došao preobraziti samoga sebe, ići prema Božanskom. Gospod Buda obznanio je svoje prijašnje inkarnacije: bio je koza i još mnogo toga. Ali jer je spoznao Boga i ušao u najvišu Istinu, bilo mu je lako reći što je bio u svojim prijašnjim rođenjima. Njemu je bilo potpuno nevažno što je u

svojim prijašnjim inkarnacijama bio najobičniji čovjek.

PITANJE: Ako čovjek umre, a jako voli nekog psa ili drugu životinju, te ako ima suosjećanja za tu životinju, hoće li to uzrokovati da se reinkarnira kao životinja? Koliko shvaćam, kad je u Indiji jedan veliki mudrac meditirao u šumi nešto se dogodilo malom lanetu. On se pobrinuo za njega i jako ga zavolio, a rezultat toga je da je u svojoj idućoj inkarnaciji postao lane.

ODGOVOR: Najveći spis u Indiji i najveći u svijetu zove se Mahabharata. U Mahabharati ima popriličan broj priča u kojima se čovjek kasnije reinkarnira kao životinja. Postoji jedna čuvena priča o kralju imenom Bharata koji je bio jako sklon jelenima i koji je navodno postao jelen u svojoj idućoj inkarnaciji. A sad, Ramakrishna, veliki duhovni Učitelj, bio je vrlo naklonjen Swamiju Vivekanandi, svom najmilijem učeniku. Običavao je potražiti tog učenika i pričati s njim, a ljudi su mislili da je Ramakrishna lud. Stoga mu je Vivekananda jednog dana rekao: "Što to činiš? Zar ne znaš priču o kralju Bharati koji je bio toliko privržen jednom jelenu da je u svojoj idućoj inkarnaciji postao jelen? Tako će i tvoja sudbina biti ista budeš li stalno mislio o običnom ljudskom

biću poput mene." Ramakrishna je ozbiljno shvatio Vivekanandu i upitao Majku Kali: "Je li istina da će moja sudbina biti ista kao i u kralja Bharate?" Odgovorila je: "To je glupo! Naklonjen si Narenu (Vivekanandi) jer u njemu vidiš Boga. Ne stoga jer je on lijep ili nešto slično. Ne! Sklon si mu jer se Božje očitovanje izražava kroz njega. Zato si toliko ushićen kad ga vidiš."

Tako ako pokažete prema nekome suosjećanje, to ne znači da ćete postati ta osoba. Dođe li vam prosjak prositi, a vi iskažete svoje krajnje suosjećanje prema prosjaku i date mu nešto novca ili hrane, to ne znači da ćete i sami postati prosjacom. Slično, imate li psa, možete iskazati svoju ljubav prema psu jer vam je on izuzetno vjeran i tako dalje. Ali to ne znači da ćete postati psom jer se divite osobinama psa kojeg volite. Dobre osobine koje pas ima, vjernost koju pas ima, možete imati u svom ljudskom postojanju, bez preuzimanja životinjskog života. Samo time što iskazujete vezanost nekoj životinji nećete postati životinjom. Već ste prošli kroz taj stadij. Ono što dobivate su dobre osobine te životinje.